

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Η ΚΑΡΑΙΑ
ΤΗΣ ΤΖΕ·Ι·Ν

Πρωτ.

‘Ο ‘Αρχοντας
της Ζούγκλας γυ-
ρίζει στη σπηλιά του. Θλιμέ-
νος, μελαγχολικός...

‘Η Τζέϊν, ό Μπέϊμπυ, ή Χου-
χού, τόν ύποδέχονται άνήσυχoi.

‘Η κοντόχοντρη πυγμαία τόν
μαλλώνει:

— Καλέ ‘Αφέντη μου πού
γυρνούςες όλη νύχτα; Πολύ μās
άνησύχησες! ‘Απ’ τó πρωτí πού
ξυπνήσαμε, μάτι δέν έχουμε
κλείσει!

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

‘Ο λευκός γί-
γαντας κάθεται
κουρασμένος σέ
μιá πέτρα. ‘Η
Τζέϊν ανυπόμο-

νη νά μάθει.

— Πέσ’ μου, Ταρζάν... Συμ-
βαίνει τίποτα;

‘Ο ‘Αρχοντας της Ζούγκλας
άναστενάξει:

— ‘Αλίμονο! Συμβαίνει τó χει-
ρότερο άπ’ όσα μπορούσαν νά
συμβοῦν. ‘Ο Γκαουρ κι’ έγώ δέν
είμαστε πιά φίλοι (1)! ‘Ισως πο-

(1) Βλέπε τεύχος άριθ. 7 «Ο
ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ».

τέ νά μή ξαναϊδοθούμε στη ζωή!

Ἡ Τζέιν μαρμαρώνει:

— Μάλωσες μέ τόν Γκαούρ; Γιατί; Πῶς; Ποιὸς ἐφταιξε ἀπ' τοὺς δύο σας;

Ὁ Ταρζάν κατεβάζει τὸ κεφάλι:

— Ἐγώ!.. Μονάχα ἐγὼ φταίω! Φέρθηκε ἀσχημα. Περιφρόνησα τὸ ἱερὸ Ἑλληνικὸ αἷμα! Αὐτὸ ποὺ μέχρι χτὲς κυλοῦσε στὶς φλέβες μου.

— Τώρα δὲν κυλάει πιά;

— Ὁχι. Τ' ἄφησα νά χυθεῖ. Ὁ Γκαούρ χτύπησ' ἓνα λιοντάρι. Μὲ τὸ αἷμα του ξαναγέμισε τὶς ἀδίες μου φλέβες (!)

Ἡ λεπτεπίλεπτη Χουχού φοβᾶται:

— Καλὲ λιονταρίσιο αἷμα ἔχεις ἀφέντη μου; Καλὰ καὶ μοῦ τόπες! Ἄμα σὲ γλέπω πεινασμένο, θά... φυλάγομαι! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Ὁ Ταρζάν γνέφει χαρακτηριστικὰ στὸ γιό του.

Ὁ Μπέϊμπυ καταλαβαίνει. Ἀρπάζει τὴ μελιστάλακτη γόησά ἀπ' τὸ κομικὸ τσουλούφι. Τὴ σέρνει στ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς. Τὴν πετάει ἔξω!

Τὸ «Μαῦρο τριαντάφυλλο τῆς Ζούγκλας» γίνεται... κόκκινο ἀπ' τὸ θυμὸ του:

— Ἀ, νά χαθεῖς βλάξ! Γιατὶ σὲ περικαλῶ; Ἀδικο δηλαδῆς ἔχω νά φοβᾶμαι; Ἀφοῦ τυγχάνω τρυφερῶδες πλάσμα! Ἀστεῖο τὶς χεῖς νά μὲ μασηήσει ὅ... λιοντα-

Ὁ Ταρζάν δὲν ξέρει πὼς κι' αὐτὴ τῇ φορὰ τὸ αἷμα ποὺ τρέχει στὶς φλέβες του εἶναι τοῦ Γκαούρ. Εἶναι αἷμα Ἑλληνικόν.

ρομπαμπάκας σου;

Μέσα στὴ σπηλιὰ ὁ Ταρζάν συνεχίζει. Ἡ Τζέιν τὸν ἀκοεῖ κατάπληκτη:

— Μὲ τὸν τρόπο ποὺ φέρθηκε ἔκανα τὸν Γκαούρ νά μοῦ μιλήσει ἀσχημα. Ἐγὼ εἶχα θυμώσει ἀφάνταστα. Τοῦ μίλησα χειρότερα. Τοῦπα νά φύγει κι' ἀπ' τὴν περιοχὴ μου...

Ἡ Τζέιν ξαφνιαζεται. Ρωτάει ἔξαλλη:

— Ἐφυγε;

— Ναί... Παράτησε τὸ περήφανο βραχῶδικο βουνό του Πήρε μαζί τὴν Ταταμπού. Πέρασαν τὸ μεγάλο ποτάμι. Βγῆκαν στὴν πέρα Ζούγκλα!..

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας φουσάει καὶ ξεφυσάει.

— Ὁχι, Ταρζάν! Δὲν φέρθηκες καλὰ! Ὁ Γκαούρ εἶναι τίμιο παλικάρι. Σ' ἀγαποῦσε σὰν ἀδελφὸ του! Ὁ λευκὸς γίγαντας χαμηλώνει τὰ μάτια:

— Ναί... Τὸ ξέρω. Γρήγορα μετάνοιωσα. Γύρισα πίσω. Ἐτρεξα στὸ μεγάλο Ποτάμι. Δὲν τοὺς πρόλαβα. Εἶχαν περάσει ἀπέναντι. Ἄκουσα τὸν Γκαούρ νά φωνάζει τὸν Ποκοπίκο. Τοῦ φώναξα κι' ἐγώ. Καμμιὰ ἀπόκριση δὲν πῆρα. Τὸ μελαπὸ παλικάρι δὲν θέλησε νά μὲ συχωρέσει. Δὲν δέχτηκε νά ξαναγυρίσει κοντά μας!

Ἡ Τζέιν δὲν βγάζει λέξη πιά. Ὅμως τὰ σταχτοπράσινα γατίσια μάτια τῆς σκοτεινιάζουν παρᾶνεα.

Ὁ Μπέϊμπυ εἶναι ἑτοιμὸς νά κλάψει. Ρωτάει τὸν Ταρζάν:

— Πῶς εἶναι ἡ Πέρα Ζούγκλα, πατέρα; Ποτὲ δὲν μοῦχεις μιλήσει γι' αὐτήν.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
κουνάει τὸ κεφάλι :

— Εἶναι μιὰ παράξενη χώρα,
παιδί μου ! Πολὺ ἄγρια ! Δαί-
μονες, Στοιχεῖά καὶ Τέρατα τὴν
κατοικοῦνε. Ἀλίμονο σ' ἐκεῖνον
ποὺ θὰ τολμήσει νὰ τὰ βάλει
μαζί τους ! Μαῦρος χάρος τὸν
περιμένει !

Ὁ Μπέιμπυ στεναχωριέται :

— Τότε πρέπει νὰ φύγουμε,
πατέρα ! Νὰ περάσουμε κι' ἐ-
μεῖς τὸ μεγάλο Ποτάμι. Νὰ βοη-
θήσουμε τὸν Γκαοῦρ ! Δὲν εἴ-
ναι σωστὸ νὰ τὸν ἀφήσουμε μο-
νάχο ! Αὐτὸς πάντοτε μᾶς βοή-
θησε. Χιλιάδες φορὲς κινδύνεψε
τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ μᾶς σώσει.

Ὁ Ταρζάν ἀναστενάζει :

— Πολὺ θὰ ἤθελα κι ἐγώ !
Μὰ δὲν θὰ μπορέσω νὰ κάνω
τίποτα. Στὴν πέρα Ζούγκλα ἔ-
χω μεγάλους ἐχθρούς ! Τρομε-
ροὺς ἀντίπαλους ! Μόλις μὲ
δοῦν θὰ μ' ἀναγνωρίσουν. Θὰ
χυθοῦν νὰ μὲ σπαράξουν. Θά-
ταν τρέλλα νὰ τὰ βάλω μαζί
τους !

Ὁ καλόκαρδος Μπέιμπυ κα-
τσουφιάζει :

— Δὲν ξέρω, Πατέρα ! Ἐσὺ
ποῦσαι μεγάλος, σκέψου τί θὰ
κάνεις. Πρέπει νὰ βοηθήσουμε
τὸν Γκαοῦρ ! Νὰ τὸν σώσουμε !

Ἡ Τζέϊν ἀκούει παράμερα.
Τὰ γατίσια μάτια της εἶναι τώ-
ρα ἀκόμα πιὸ σκοτεινά. Ὅμως
κρατάει τὰ χεῖλιά σφιγμένα. Μέ-
νει ἀμίλητη.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
οὔτε κἂν τὴν προσέχει. Βγαίνει
ἀργὰ ἀπ' τὴ σπηλιά. Παίρνει
στὴν τύχη ἓνα μονοπάτι. Θέλει
νὰ μείνει γιὰ λίγο μονάχος. Νὰ
ξηνασάνει. Νὰ συλλογιστεῖ. Κά-

Οἱ καννίβαλοι ἀνάβουν μεγάλη
φωτιά. Θὰ κάψουν ζωντανούς τὸν
Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού.

που ἐκεῖ κοντὰ βρίσκεται σωρια-
σμένο κάτω τὸ πτώμα θεόρατου
γέρικου δέντρου. Τρομαχτικὸς
κεραυνὸς τὸχει, πρὶν ἀπὸ χρό-
νια, σκοτώσει.

Ὁ Ταρζάν κάθεται στὸν πε-
σμένο κορμὸ. Τὰ μεγάλα γαλά-
ζια μάτια του θολά. Κάποιο
δάκρυ λαμπυρίζει στὸ βλέφαρό
του. Ἀναστενάζει βαθιά :

— Ἀλίμονο ! Χωρὶς τὸν Γκα-
οῦρ καὶ τὴν Ταταμπού, ἡ Ζούγ-
κλα ἔχει χάσει τὴν ὁμορφιά ! Τὴ
ζωή ! Μοιάζει μ' αὐτὸ τὸ νεκρὸ
γέρικο δέντρο !

Καὶ νὰ : Δὲν προφταίνει νὰ
τελειώσει τὸ παραμιλητό του.

Ξαφνικά πίσω του άκούει
γλυκειά φωνή :

— Λάθος κάνεις, 'Αφέντη μου !
'Εμένα και πού λείπει ο Γκα-
ούρ κι' ή Μορφονειά του, καρ-
φίον δέν μου καίγεται. Όμως
χωρίς τόν Ποκοπίκο, ή Ζούγκλα
όλάκερη φαίνεται έρημος και...
νεκρώδης ! Μά συγχωρείτε κι' ό-
λας !

'Η κοντόχοντρη άραπινούλα
πλησιάζει. Κάθεται στόν κορμό
του δέντρον. Πλάϊ στόν 'Αρ-
χοντα της Ζούγκλας. Τόν κυτ-
τάζει μ' αφάνταστη συμπόνια :

— Κλαίς, 'Αφέντη μου ; Ντρο-
πή σου, μέ συγχωρείτε κιόλας !
'Εγώ κρυφάκουσα στή σπηλιά.
Ξέρω γιατί δέν τρέχεις στην
Ζούγκλα ! Μά μή φοβού !
'Η κ'υρά Χούχλα θά σέ κάνει
άγνωριστο.

'Ο Ταρζάν κυττάζει χαμένα :

— Τί θέλεις νά πεις ;

Του έξηγει :

— Μονάχ' αύτή ξέρει τ' άρα-
ποβότανο ! Μά τό ζουμί του θά
λουστείς ολάκερος. Τό κορμί
σου θά βαφτεί κατάμαυρο. Θά
γίνεις μούρλια, καλέ ! Σωστό ά-
ραπάκι ! Θ' άλλαξεις και τη
φωνή σου. 'Ετσι κανένας δέν
θά σέ γνωρίσει στην Πέρα Ζούγ-
κλα. Θά ψάξεις νά βρεις τό Πο-
κοπικάκι μου. Θά μ'σ'υ τό φέ-
ρεις σ'ωο και. . . έβλαβές !

'Ο 'Αρχοντας της Ζούγκλας
βρίσκει καλή την ιδέα της μαύ-
ρης πυγμαίας. Πετιέται ορθός.
Μά γρήγορο βήμα γυρίζει στή
σπηλιά του. 'Η Χουχού τόν ά-
κολουθεί.

'Η Τζέιν κι' ό Μπέιμπυ κά-
θοντ' άπ' έξω. Μάτια βουρκω-
μένα κι' οί δυό.

'Ο Ταρζάν έξηγει :

— Φεύγω για τη γιάτρισσα.
Θά της ζητήσω νά μέ μεταμορ-
φώσει. 'Ετσι άγνωριστος θά
φτάσω στην Πέρα Ζούγκλα. Θά
ψάξω νά βρω τόν Γκαούρ και
την Ταταμπού. Θά κάνω τ' άδύ-
νατα δυνατά νά τούς γυρίσω
πίσω.

'Η 'Αρχόντισσα της Ζούγκλας
κι' ό Μπέιμπυ ζητάνε νά τόν
άκολουθήσουν.

— Όχι ! 'Η Πέρα Ζούγκλα
είναι πολύ άγρια ! Πολύ επικίν-
δυνη. Καλύτερα νά μείν'ε'δω.
Μέχρι τό βράδυ θά'χω γυρίσει.

'Η Τζέιν επιμένει :

— 'Αφ'ησέ με Ταρζάν ! 'Ο
Γκαούρ πολλές φορές μούχει
σώσει τη ζωή. Πρέπει νά τόν
βοηθήσω κι' έγώ τώρα. Θυμā-
σαι πριν από μέρες ; Μανιασμέ-
νη τίγρη χύθηκε νά μέ σπαρά-
ξει. Τό μελαψό παλικάρι πά-
λεψε υπεράνθρωπα μέ τό πει-
νασμένο θεριό. Κινδύνεψε τη
ζωή του για νά μέ σώσει. 'Ορ-
κίστηκα νά ξεπληρώσω τό καλό
πού μούκανε. Μή μ' έμποδίζεις
λοιπόν ; 'Αφ'ησε νά του δείξω
πώς κι' έγώ έχω καρδιά. Πώς
δέν είμαι άχάριστη !

'Ο 'Αρχοντας της Ζούγκλας
χαμογελάει :

— 'Ετσι σέ θέλω, Τζέιν ! Εί-
μαι περήφανος τώρα για σένα !
'Όμως μήν επιμένεις. Θά πάω
μονάχος !

'Αμέσως ξεκινάει. Παίρνει
βιαστικώς τό μονοπάτι για τη
σπηλιά της γρηά Χούχλας.

'Η μελιστάλακτη Χουχού μέ-
νει για λίγες στιγμές συλλογι-
σμένη. Τέλος παίρνει την από-
φαση :

— Θα τρέξω κι' ἐγὼ μαζί του. Πρέπει νὰ σώσω τὸν «Ἀντρα-
λλά» μου! Ἡ γιάτρισσα δὲν ἔ-
χει μόνο τ' ἀραποβότανο. Ἐχει
καὶ τὸ λευκοβότανο! Θὰ γίνω
κι' ἐγὼ μούρλια! Κάτασπρησάν
τὸ γιαούρτι. Ἀνώτερη ἀπὸ σέ-
να κυρὰ Μαντάμα μου! Τὸ
Ποκοπικόκι θὰ ξετρελλαθεῖ. Μὲ
συγχωρεῖτε κιόλας!

Ταυτόχρονα τὸ βάζει στὰ πό-
δια. Τρέχει νὰ φτάσει τὸν Ἀ-
γέντη της.

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΠΕΡΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ὁ τρομερὸς νάνος Ποκοπίκο
ἔχει σώσει γὰρ μιὰ φορὰ ἀκόμη
τὸν Γκαοῦρ.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας μαζί με
τὴν πανώρια Ἑλληνίδα Ταταμ-
πού, περνᾶνε τὸ μεγάλο ποτά-
μι. Φτάνουν, ὅπως εἶδαμε στὴν
πέρα Ζούγκλα.

Ἐκεῖ δέχονται τρομαχτικὴ ἐ-
πίθεση ἀπ' τοὺς ἄγριους ἰθα-
γενεῖς.

Γιὰ νὰ σωθοῦν σκαρφαλώνουν
στὴν κορφή θεόρατου δέντρου.

Οἱ καννίβαλοι ἀνάβουν φω-
τιά. Θὰ κάψουν τὸ δέντρο. Μα-
ζί μ' αὐτὸ καὶ τοὺς δυὸ ξένους.

Οἱ φλόγες γρήγορα φουντώ-
νουν. Ἀγχαλιαίζουν τὰ χαμηλά
κλαδιά. Σκαρφαλώνουν λαίμαρ-
γα πρὸς τὴν κορφή.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Γκαοῦρ κι'
ἡ Ταταμπού θὰ καοῦν ζωντανοί.

Ξαφνικὰ παρουσιάζεται ὁ Πο-
κοπίκο. Βρίσκεται μέσα στὸ τε-
ράστιο λεπιδωτὸ τομάρι τοῦ φο-
βεροῦ τέρατος. Μ' αὐτὸ διασχί-
ζει τὸ μεγάλο ποτάμι. Φτάνει
στὴν ὄχθη. Οἱ καννίβαλοι τρο-

μάζουν. Παθαίνουν πανικό. Πα-
ρατᾶνε τὰ θύματά τους. Τρέ-
χουν νὰ σωθοῦν!

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμπού πη-
δοῦν ἀπ' τὴν κορφή τοῦ δέν-
τρου. Πέφτουν στὸ ποτάμι. Ἐ-
χουν πιά σωθεῖ.

Τώρα πρέπει νὰ προχωρήσουν
στὸ ἐσωτερικό. Νὰ βροῦν κά-
ποιο σίγουρο μέρος. Νὰ στή-
σουν τὸ λημέρι τους.

Πῶς ὅμως; Λίγο πὺρ πέρα οἱ
ἄγριες φυλὲς παραμονεύουν. Θὰ
τοὺς ἐπιτεθοῦν πάλι. Κι' αὐτὴ
τὴ φορὰ, σίγουρα δὲν θὰ γλυ-
τώσουν.

Ὁ τέτραπέρατος νάνος ἀνα-
στενάζει:

— Ἐγὼ πάλι θὰ σᾶς σώσω!
Τὶ νὰ κάνω! Ἀφοῦ εἶμαι προ-
στάτης τῶν κουτῶν καὶ ἀδυνά-
των. Ἐξηγεῖ με λίγα λόγια τὸ
σατανικό του σχέδιο!

Ἀμέσως τὸ βάζουν σ' ἐνέρ-
γεια.

Ἡ Ταταμπού κι' ὁ Ποκοπίκο
κρύβονται γρήγορα στὴν κοιλιά
τοῦ τρομαχτικοῦ ψεύτικου, θε-
ριοῦ. Προχωροῦν τώρα με τὰ
τέσσερα. Σέρνουν καὶ τὸ λεπι-
δωτὸ τομάρι. Τὸ τέρας μοιάζει
σὰν νάναι ζωντανό. Σὰν νὰ
προχωρεῖ...

Μέσα στὴν κοιλιά του, ὁ Πο-
κοπίκο κι' ἡ Ταταμπού ξεφωνί-
ζουν σπαραχτικά:

— Βοήθειααα! Σώστε μας! Τὸ
θεριὸ μᾶς ἔχαψε!...

Κι' ὅλο προχωροῦν! Κι' ὅλο
φρονάζουν!

Ὁ Γκαοῦρ δὲν ἀκολουθεῖ ἀ-
μέσως. Μένει πίσω. Σπάζει χον-
τρὸ κλαδί. Τὸ κάνει ρόπαλό.

Τώρα παίρνει κι' αὐτὸς τὴν
κατεύθυνση τοῦ θεριοῦ. Προχω-

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμπού πη-
δοῦν ἀπ’ τὴν κορφή τοῦ θεόρα-
του δέντρου!

ρεῖ ἀογά. Ὅμως φροντίζει νὰ
μὴ τὸν δεῖ κανένας. Κρύβεται
πίσω ἀπὸ θάμνους. Ἀπὸ χον-
τροὺς κορμούς δέντρων.

Ἡ ἄσχημη νύχτα ἔχει ἀρχίσει
πιά νὰ ξεψυχαίει. Ἡ ὁμορφὴ μέ-
ρα γεννιέται...

Τὸ ψεύτικο τέρας συνεχίζει τὸ
δρόμο. Μέσ’ ἀπ’ τὴν κοιλιὰ του
ἀκούγονται πάντα οἱ ἴδιες σπα-
ραχτικὲς φωνές. Ὁ μελαψὸς γί-
γαντας παρακολουθεῖ ἀθέατος...

Βαφνικὰ ἀμέτρητοι ἀγριοὶ καν-
νίβαλοι παρουσιάζονται. Τρομα-
χτικοὶ μαῦροὶ ἀνθρωποφάγοι!
Ἐρχονται νὰ χτυπήσουν τοὺς
δυὸ μελαψοὺς ξένους. Νὰ σπα-

ράξουν τὸ φοβερὸ θεριό.

Καὶ νά: Μὲ κοντάρια καὶ
πρωτόγονα πέτρινα τσεκούρια,
χύνονται πάνω του. Ἀρχίζουν
νὰ τὸ χτυπάνε.

Ὅμως γρήγορα σταματοῦν.

Ἀπ’ τὶς τεράστιες ἀνοιχτὲς
μασέλες τοῦ τέρατος, βγαίνουν
σπαραχτικὰ ξεφωνητά:

— Βοήθειασα! Σώστε μας! Τὸ
θεριὸ μᾶς ἔφαγε!

Οἱ καννίβαλοι νοιώθουν ἀφάν-
ταστη φρίκη. Πετᾶνε κοντάρια
καὶ τσεκούρια. Ἀλαλάζουν τρο-
μαγμένοι. Σὰν τρελλοὶ σκαρφα-
λώνουν στὰ γύρω δέντρα. Τὰ
κλαδιά μαυρίζουν. Γέρνουν ἀπ’
τὸ βάρος τῶν ἀμέτρητων ἀρα-
πᾶδων! Κανένας τους δὲν μένει
κάτω!

Ἀπὸ ψηλὰ σκύβουν τώρα.
Κοιτάζουν φοβισμένοι τὸ τέρας.
Τ’ ἀκοῦν ἀκόμα νὰ βγάζει ἀπ’
τὸ στόμα του ἀνθρώπινες λα-
λιές!

Τὸ σχέδιο τοῦ τετραπέρατου
Ποκοπικο, πᾶει καλὰ. Τώρα εἶ-
ναι ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ δράσει ὁ
Γκαούρ.

Καὶ νά: Ὁ μελαψὸς γίγαντας
βγαίνει ἀπ’ τὴν κρυψώνα του.
Τρέχει. Φτάνει κοντὰ στ’ ἀπαί-
σιο θεριό. Στὸ δεξιὸ χέρι σφίγ-
γει τὸ τρομερὸ ρόπαλο. Χτυπάει
μὲ λύσσα τὸ κεφάλι τοῦ ψεύτι-
κου τέρατος. Κάνει τάχα πῶς
θέλει νὰ τὸ σκοτώσει.

Ὁ Ποκοπικο μέσ’ ἀπ’ τὴν
κοιλιὰ, τὸν κοροϊδεύει. Τραγου-
δαί σιγὰ ἓνα φρέσκο στιχάκι
του:

— Γεῖά σου Γκαούρ ἀτρόμητε,
γενναῖε σὰν κι’ ἐμένα!
Ὅπου σκοτώνεις τὰ θεριά
κι’ ἄς εἶν’ καί... σκοτωμένα!

Οἱ ἄγριοι καννίβαλοι κυττάζουν πάνω ἀπ' τὰ κλαδιά τῶν γύρω δέντρων. Τὰ μάτια τους γουρλωμένα! Θαυμάζουν τὸν ἀτρόμητο μελαψὸ γίγαντα. Αὐτὸν ποὺ τὰ βάζει μονάχος μ' ἓνα τόσο φοβερὸ θεριό.

Ὁ Γκαοὺρ παίξει καλὰ τὸ ρόλο του. Χτυπάει μ' ἀφάνταστη λύσσα τάχα, τὸ τέρας στὸ κεφάλι.

Ἡ Ταταμπού κι' ὁ Ποκοπίκο μετακινοῦνται στὴν κοιλιά του. Τὸ θεριὸ φαίνεται σὰν νὰ σπαρταράει.

Ὅμως παρ' ὅλα τὰ τρομερὰ χτυπήματα δὲν σκοτώνεται. Τὸ ἀπαίσιό λεπίδωτὸ τέρας δείχνει νάιναι μανιασμένο. Στριφογυρίζει δεξιὰ κι' ἀριστερά. Χύνεται πάνω στὸ μελαψὸ παληκάρι. Ζητάει τάχα νὰ τὸ σπαράξει.

Μεσ' ἀπ' τὴν κοιλιά του ἀντηχοῦν τὰ ἴδια ἀπεγνωσμένα ξεφωνητά.

Ὁ Γκαοὺρ τὸ χτυπάει ἀκόμα πιὸ δυνατὰ στὸ κεφάλι.

Ὁ τρομερὸς νάνος κοροϊδεύει πάλι ἀπὸ μέσα:

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου! Βαρᾶς μὲ τὸ μεροκάματο. Ὅμως πρόσεξε Μαντράχαλε: Μὴ σοῦ ξεφύγει καμμιὰ καὶ χτυπήσεις στὴν κοιλιά. Θὰ βγῶ ἔξω νὰ σὲ σφάξω σάν... ραπανάκι!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας πετάει τώρα τὸ ρόπαλο.

Κάνει μιὰ θαυματικὴ βουτιά μέσα στ' ἀπέραντ' ἀνοιχτὰ σαγόνια τοῦ τέρατος. Σέρνεται σβέλτος στὸ βάθος τοῦ θεριοῦ. Προχωρεῖ πρὸς τὴν κοιλιά του. Ἐξαφανίζεται ὁλόκληρος!

Οἱ ἀνθρωποφάγοι ψηλά ἀπ'

τὰ δέντρα γουρλώνουν πιότερο τὰ μάτια τους. Παρακολοῦθοῦν μὲ φρίκη τὴν τρομαχτικὴ σκηνή! Τὸ τέρας σπαρταράει τώρα ἀφάνταστα.

Ὅμως νά: Ὁ τρομερὸς μελαψὸς γίγαντας ξαναπαρουσιάζεται σὲ λίγο. Μαζί του σέρνεται ἔξω καὶ τὴν Ταταμπού. Τὴν πανώρια μελαψὴ Ἑλληνίδα.

Ἀμέσως κάνει καὶ δευτέρη βουτιά. Πέφτει στ' ἀνοιχτὰ σαγόνια τοῦ θεριοῦ. Ξανασέρνεται στὴν κοιλιά του. Βγάζει τώρα ἔξω καὶ τὸν Ποκοπίκο.

Ὁ τρομερὸς νάνος ζητωκραυγάζει:

— Ζήτω ἐγώ! Ζήτω τοῦ λόγου μου! Ζήτω τῆς ἀφεντιᾶς μου!

Σηκώνει τὸ κεφάλι. Κυττάζει τοὺς ἀμέτρητους καννίβαλους. Κρέμονται σάν μαῦροι καρποὶ ἀπ' τὰ κλαδιά τῶν δέντρων. Ἐννοεῖ μ' ἀπορία τὴν κεφάλια του. Μουρμουρίζει:

— Πρώτη βολὰ γλέπω... ἀραπιές, ἀδερφέ μου! Πολὺ καρπὸ θὰ δώσουνε φέτος! Μπράβο! Ἀπὸ κἀνα τέτοιο δέντρο θὰ βγῆκα κι' ἐγώ. Ὅμως μὲ κόψανε... τσάγαλο. Δὲν πρόκανα νὰ μεγαλώσω!

Τὸ ψεύτικο τέρας μένει τώρα ἀκίνητο. Κανέναν δὲν βρίσκειται στὴν κοιλιά του.

Ὁ Ποκοπίκο ἀνάστενάζει:

— Ἡ κούρσα μου σταμάτησε! Τῆς σώθηκε ἡ βενζίνα!

Ὁ Γκαοὺρ ἀρπάζει πάλι τὸ ρόπαλο. Δίνει στὸ τέρας τελευταῖο τρομαχτικὸ χτύπημα στὸ κεφάλι. Κάνει τάχα πῶς τὸ σκότωσε!

Ἡ Ταταμπού κι' ὁ Ποκοπίκο

πέφτουν κάτω στο χώμα. Φιλᾶνε τὰ πόδια τοῦ σωτήρα τους τοῦ λένε δυνατά. Γιά ν' ἀκούνε οἱ καννίβαλοι :

— 'Εσὺ εἶσαι τὸ πῶς δυνατό θερῶ τῆς Ζούγκλας ! 'Εσὺ εἶσαι ὁ Ἀρχοντὰς μας !

Ὁ Ποκοπίκο πετιέται γρήγορα ὀρθός. Τραβάει μεγαλόπρεπα τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Σηκώνει τὸ κεφάλι ψηλά. Κυττάζει μὲ κέφι τοὺς τρομαγμένους ἀραπάδες :

— Πολὺ σᾶς γουστάρω, ἀδερφέ μου ! Σὰν γινωμένα... δαμάσκηνα κρεμόσατε !

Τοὺς διατάζει τώρα :

— Κάτω ὅλοι ! Γκρεμοτσακίστετε νὰ προσκυνήσετε τὸν Γκαοῦρ ! Τὸν μεγάλο κι' ἀτρόμητο ἄρχοντά σας ! Μαζὶ μὲ τὴν ἀξιοτιμὴ συμβία του. Κατηφορεῖτε ἐπίσης ν' ἀνασπαστεῖτε καὶ τίς θρυλικές μου ποδάρες ! Καθότι τοῦ λόγου μου τυγχάνω... ὑπασπιστὰρα τους ! 'Εμπρὸς τὸ λοιπόν, τσουτζέκια ! Γιατί ἂν κάνω πὼς ἀνεβαίνω ἐγώ, καήκατε ! Τὰ κεφάλια σας θὰ πέφτουν κάτω σὰν χαλάζι ! Ὁλέ !

Οἱ ἀμέτρητοι καννίβαλοι ξεθαρρεῖουν. Κατεβαίνουν σὰν πίθηκοι ἀπ' τὰ δέντρα. Τριγυρίζουν τὸν Γκαοῦρ, τὴν Ταταμπού, τὸν Ποκοπίκο. Γονατίζουν μὲ δέος. Ἀλαλάζουν ἀπαίσια :

— Ὁ θεὸς Κράουμπα νὰ χαρίζει ζωὴ καὶ δύναμη στοὺς μεγάλους ἄρχοντες τῆς Πέρα Ζούγκλας !

Ὁ Ποκοπίκο ἐνθουσιάζεται. Νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ τοὺς βγάλει λόγο. Σκαρφαλώνει σὲ μιὰ πέτρα. Τεντώνει τὸ κορμί

του. Παίρνει ὕφος. Ξεροβήχει δυό-τρεῖς φορές. Ἀρχίζει :

— Ἀγαπητέ μου λαέ ! Εἶμαι κάργα συγκεκινημένος καὶ δακρύβρεκτος ! Δακρύβρεκτος, λέγω, μέχει τὰ μπουβία ! Σᾶς μεροσι μάγκες, καθότι μὲ ἀποκηρύξατε ἀνθυποβασιλέα σας ! Οὐαί. οὐαί ! Ἡ ζωὴ μου δλάκερος διῆλθε ἐν μέσω στράκας καὶ καρπαζᾶς ! Τώρα ὅμως ὅλα παρηλθον πλέον ! Μόνον ἡ πείνα δὲν παρήλθε ! Φέрте μου νὰ φάω γιατί σᾶς... ἔφαγα !

Ὁ Γκαοῦρ ἀνησυχεῖ. Οἱ καννίβαλοι μπορεῖ ν' ἀνακαλύψουν πὼς τὸ θερῶ εἶναι ψεύτικο. Τοὺς διατάζει :

— Φέрте γρήγορα ξύλα. Ἀνάψτε μεγάλη φωτιά. Πρέπει νὰ κάψουμε τὸ τέρας !

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Σὲ λίγο μιὰ τεράστια φωτιά ἔχει φουντώσει. Ὁ μέλαψος γίγαντας δὲν ἀφήνει κανέναν ἀράπη ν' ἀγγίξει τὸ λεπιδωτὸ τομάρι τοῦ θεριοῦ. Τὸ σέρνει μονάχος πάνω στὰ ξύλα. Οἱ λαίμαργες φλόγες γρήγορα τ' ἀγκάλιζουν.

Ὁ Ποκοπίκο κυττάζει μὲ λύπη. Τὸ βλέπει νὰ καίγεται. Μουρμουρίζει :

— Κρίμας τή... λιμουζίνα μου ! Κι' εἶχα ξεχάσει νὰ τὴν... ἀσφαλίσω !

Ὁ Γκαοῦρ εἶναι τώρα ὁ Ἀρχοντας τῆς ἀπέραντης κι' ἀγρίας Πέρα Ζούγκλας ! Ἡ πανώρια Ταταμπού Ἀρχόντισσα ! Ὅσο γιὰ τὸν Ποκοπίκο, ἄς τὸν ἀφήσουμε νὰ τὸ πεῖ ὁ ἴδιος :

— Τοῦ λόγου μου, μάγκες, τυγχάνω Ἀνθυπομεγαλειότατος,

εκτελών χρέη «ύπασπιστάρας»!

Οἱ ἰθαγενεῖς φορᾶνε στούς
τρεις ἄρχοντες πρωτόγονα στέ-
ματα. Ἀπὸ μεγάλα πολύχρωμα
φτερά.

Ὁ νάνος σηκώνει περήφανα
τώρα τὸ φτερωτό του κεφάλι.
Ρωτάει μὲ καμάρι τὴν Ταταμ-
πού :

— Σᾶν... μαῦρος κόκορας δὲν
εἶμαι ; Τί νὰ σοῦ πῶ, κυρά Τέ-
τοια μου : Ἐτσι μούρχεται νὰ
λαλήσω !

Οἱ καννίβαλοι φέρνουν τὸν
Γκαοῦρ μὲ τοὺς συντρόφους του
στὴν ἱερὴ σπηλιά. Αὐτὸ θὰ εἴ-
ναι τὸ παλάτι τοῦ Ἀρχοντα τῆς
Πέρα Ζούγκλας.

Ἡ σπηλιά βρίσκεται στοὺς
πρόποδες μικροῦ καταπράσινου
λόφου. Εἶναι γεμάτος πολύχρω-
μα μυρωμένα ἀγριολούουδα.
Ἀμέτρητα πουλιά κελαηδᾶνε
χαρούμενα πάνω σὲ δέντρα
μὲ γλυκόχημους καρπούς !

Ὁ Ποκοπίκο ἀπογοιτεύεται.
Κουνάει θλιμμένα τὸ κεφάλι :

— Ἀδερφέ μου, κἀκη! Πάλι
στὸ ρωμαντλίκι καὶ στή... βιτα-
μίνη θὰ τὸ ρίξουμε! Ἄ, ὅλα κι'
ὅλα! Αὐτὴ τὴ βολὰ δὲν ἔχω ὄρε-
ξη νὰ ξελιγωθῶ στὸ φρούτο...

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ χαμο-
γελάει :

— Θὰ φύγεις, Ποκοπίκο;

— Ὁχι. Θὰ γραφτῶ στὸ συσ-
σίτιο τῶν... ἀνθρωποφαγᾶδων!
Ἀπ' τὴν ἴδια καζάνα θὰ τρῶμε!
Νὰ λυγῶσαι τ' ἀντερᾶκι μου!

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὁ ἀρχηγὸς
τῶν καννιβάλων σκύβει μὲ σε-
βασμὸ μπροστά στὸν Γκαοῦρ
καὶ τὴ συντροφισσά του. Ρωτάει
μὲ τὸ δικό του τρόπο :

— Οἱ κοιλιές σας θὰ εἶναι ἄ-

Ὁ Γκαοῦρ χτυπάει μ' ἀφάνταστη
λύσσα τὸ τρομαχτικὸ τέρας !

δεις! Μὲ τί θέλετε νὰ τὶς γεμί-
σετε;

Ὁ Γκαοῦρ μουρμουρίζει :

— Τρῶμε μονάχα καρπούς!

Ὁ φύλαρχος γυρίζει τώρα στὸ
νάνο :

— Ἐσύ; Τί θέλεις νὰ σοῦ φέ-
ρουμε;

Ὁ Ποκοπίκο τ' ἀποκρίνεται
βαριά :

— Ἀράπη βραστό!

Η ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ.

Ἀφήσαμε τὸν Ἀρχοντα τῆς
Ζούγκλας νὰ φεύγει ἀπ' τὴ σπη-
λιά του. Νὰ τρέχει γιὰ τὴ γιά-
τρισσα Χούλχα.

Πίσω του ξεκινάει κι' ἡ Χου-
χού. Γρήγορα τὸν φτάνει:

— Ἀφέντη μου θά ρθῶ κι'
ἐγὼ στήν πέρα Ζούγκλα. Πρέ-
πει νά σώσω τὸ Ποκοπιάκι
μου! Εἶναι κριμμα νά χαθεῖ ἀ-
νύπαντρο; Μὲ συγχωρεῖτε κι'
ὅλας!

Ὁ Ταρζάν ἔχει νεῦρα. Τῇ δι-
ώχνει:

— Γκρεμοτσακίσου! Γύρισε πί-
σω στήν Κυρά σου!

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία θυ-
μώνει:

— Μωρ' τι μᾶς λές! Ἐγὼ θά
πάω καὶ θά σκάσεις!

Ἀμέσως τὸ βάζει στὰ πόδια.
Κάνει πὼς γυρίζει πίσω. Ὅμως
γρήγορα σταματάει. Παίρνει ἄλ-
λο μονοπάτι. Τρέχει πάλι κατὰ
μπρός. Βιάζεται νά φτάσει πρῶ-
τη στη σπηλιά τῆς γιάτρισσας.
Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
συνεχίζει μονάχος τὸ δρόμο του.
Φαντάζεται πὼς ἡ Χουχού θά-
χει γυρίσει στη σπηλιά τους!

Ἀλίμονο! Ὁ Ταρζάν εἶναι
γραφτό του νά περάσει σήμερα
τραγικὲς στιγμές!

Ξαφνικά παρήξενο σούρσιμο
φτάνει στ' αὐτιά του.

Σταματάει. Ἀντίκρου του βλέ-
πει τὰ χαμόκλαδα ν' ἀνασα-
λεύουν.

Καὶ νά: Γιγαντόσωμος ἀρά-
πης ξεπετάγεται. Τρομαχτικὸς
στήν ὄψη!

Ὁ λευκὸς γίγαντας τὸν ἀνα-
γνωρίζει. Εἶναι ὁ πιὸ θανάσιμος
ἐχθρὸς του. Ὁ φοβερὸς καὶ τρο-
μερὸς Γιαχάμπα.

Ὁ μαῦρος γίγαντας σφίγγει
μὲ λύσσα τὴ λαβὴ τοῦ τερά-
στιου μαχαίριου του. Καγχάζει

ἀπαίσια:

— Χό, χό, χό! Ἐπὶ τέλους
Ταρζάν! Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ σ'
ἀρπάξω τὴν ψυχὴ καὶ τὸ θρόνο!
Τώρα εἶσαι μονάχος. Ὁ Γκαοῦρ
ὁ προστάτης σου βρίσκεται μα-
κριὰ. Δὲν θά μπορέσει πιά νά
σε σώσει ἀπ' τὰ χέρια μου! Ἐ-
γὼ θά γίνω ὁ παντοδύναμος
Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας! Πάνω
στήν κορφή τοῦ περὶφανου βου-
νοῦ θά στήσω τὸ θρόνο μου!
Κάνε γρήγορα τὴν προσευχή
σου στὸ θεὸ Κράουμπα! Ἐτοι-
μάσου νά πεθάνεις!

Ὁ Ταρζάν τὸν κυττάζει μὲ
περιφρόνηση:

— Δειλέ! Τιποτένιε! Ἀφοῦ
ζητᾷς τὸ θάνατο ἀπ' τὰ χέρια
μου, θά σοῦ κάνω τὸ χατήρι!
Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας. Στὶς φλέβες μου τρέ-
χει αἷμα λιονταρίσιο! Ἐξω τῇ
δύναμη νά προστατέψω μονάχος
τὴ ζωὴ μου. Τὸ θρόνο μου! Ὁ
Γκαοῦρ δὲν ἦταν προστάτης μου.
Ἦταν ἀδελφὸς μου! Ὅσο γιὰ
τὸ βραχῶδικο βουνό, μάθε το
μὰ γιὰ πάντα. Εἶναι καὶ θά
μείνει Ἑλληνικό! Ἀλίμονο στὸν
βάρβαρο κατακτητὴ πού θά τολ-
μήσει νά πατήσῃ τὰ περὶφανα
βράχια του. Πολὺ ἀκριβὰ θά
πληρώσῃ αὐτὴ τὴν τρέλλα! Μὴ
ξεχνᾷς σκυλε, Πὼς ὁ Γκαοῦρ
εἶναι Ἑλληνας! Κι' οἱ Ἕλληνες
χωρὶς ψωμί ζοῦνε! Καὶ χωρὶς
νερό! Καὶ χωρὶς ἀέρα! Ὅμως
χωρὶς τιμὴ καὶ λευτεριά, ὄχι!

Ὁ τρομερὸς κι' ἀπαίσιος Για-
χάμπα χύνεται πάνω του μανια-
σμένος! Τὸ τεράστιο μαχαίρι
λαμποκοπᾷ στὸ φῶς τοῦ πρωῒ-
νου ἡλίου!

Στὶς γαλάζιες φλέβες τοῦ Ἀρ-

χοντα τῆς Ζούγκλας δὲν τρέχει αἷμα λιονταρίσιο. Τρέχει καὶ καλύτερο: Αἷμα Ἑλληνικό!

Δέχεται ἀλλόνητος σὰν βράχος τὴν ἐπίθεσιν τοῦ τρομαχτικοῦ ἀράπη! Οἱ δυὸ γίγαντες, ὁ λευκὸς κι' ὁ μαῦρος, χτυπιῶνται μ' ἀφάνταστη λύσσα. Ὅμως ὁ ἕνας καταφέρει ν' ἀποφεύγει τὰ χτυπήματα τ' ἄλλουνοῦ.

Τέλος τὰ φονικά μαχαίρια ξεφεύγουν ἀπ' τὰ χέρια τους.

Τὰ κορμιά τῶν δυὸ ἀντιπάλων σμίγουν τώρα σ' ἓνα τρομαχτικὸ θανάσιμο ἀγκάλιασμα!

Γκρεμίζονται κάτω στὸ παχὺ τροπικὸ γρασίδι. Παλεύουν σὰν μανιασμένα θεριά. Μὲ δόντια καὶ νύχια σπαράζει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ταρζάν προφταίνει. Ἀρπάζει μὲ τις παλάμες του τὸ λαμὸ τοῦ Γιαχάμπα. Ταυτόχρονα κι' ὁ τρομερὸς μαῦρος κακοῦργος κάνει τὸ ἴδιο. Ἀρπάζει τὸ λαμὸ τοῦ λευκοῦ ἀντίπαλου.

Κι' οἱ δυὸ σφίγγουν τώρα ὁσὸ πιὸ δυνατὰ μποροῦν. Ὁ ἕνας ζητάει νὰ πνίξει τὸν ἄλλον.

Ἡ στιγμή τραγική! Ἀπ' τὰ σφιγμένα λαρύγγια τους βγαίνουν βραχνὰ πνιγμένα βογγητά.

Ἀλίμονο! Ἡ ἀνάσα τους ἔχει κοπῇ. Τὰ πνευμόνια τους διψᾶνε γι' ἀέρα. Ξεραίνονται. Τὰ μάτια τους γουρλώνουν ἀπαίσια! Θамπώνουν. Μαῦρο σκοτάδι χάρου ἔρχεται νὰ τὰ σκεπάσει.

Σιγὰ-σιγὰ τὰ χέρια τους παραλύουν. Ξεσφίγγονται. Οἱ δυὸ γίγαντες εἶναι τώρα λευτεροί.

Γιὰ λίγες στιγμὲς παίρνουν γρήγορες, λαχανιασμένες ἀνά-

σες! Συνέρχονται.

Καὶ νά: Ταυτόχρονα σχεδὸν πετάγονται πάλι ὀρθοί. Ὁ Γιαχάμπα σκύβει μὲ βιάση. Ἀρπάζει ἀπὸ κάτω τὸ μαχαίρι του. Χύνεται νὰ σπαράξει τὸν Ταρζάν.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας αὐτὴ τῇ φορᾷ προφταίνει. Σηκώνει μὲ λύσσα τὸ ποδάρι. Δίνει τρομερὴ κλωτσιὰ στὴν κοιλιά τοῦ Γιαχάμπα.

Ὁ ἀπαίσιος μαῦρος γίγαντας βγάζει σπαραχτικὸ βογγητό. Ἀνατρέπει. Σωριάζεται πέρα ἀνίσθητος!

Ὁ Ταρζάν παίρνει βαθιὰ ἀνάσα. Μουγγρίζει σὰν λαβωμένο θεριό:

— Μαῦρο σκυλί! Στὶς φλέβες μου τρέχει τώρα λιονταρίσιο αἷμα! Κανένας πιά δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλει μαζί μου! Οὔτε κι' αὐτὸς ὁ Γκαοῦρ! Ὁ παντοῦναμος κι' ἀτρόμητος Ἑλληνας! Ἀμέσως ψάχνει κάτω. Σηκώνει τὸ μαχαίρι του. Τὸ βάζει στὴ θήκη τῆς ζώνης. Κάνει νὰ φύγει! Ἀλίμονο! Τὰ βράσανα του δὲν ἔχουν τελειώσει ἀκόμα.

Ξαφνικά ἀπαίσιο δαιμονισμένο σφύριγμα ἀντηγεῖ. Κυττάζει πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ἀνίσθητος ὁ ἀπαίσιος μαῦρος κακοῦργος.

Τὰ γαλάζια μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα. Τρόμος καὶ φρίκη ζωγραφίζεται στὸ ξαναμμένο πρόσωπό του.

Ἐνα τεράστιο μαυροπράσινο φίδι σέρνεται κάτω ἀπ' τὰ χαμόκλαδα. Τὰ κόκκινα μάτια του πετᾶνε σπίθες.

Νὰ τὸ: Φτάνει κοντὰ στὸ Γιαχάμπα. Κουλουριάζεται ἀργὰ

‘Ο Πεκοπίκο δγάζει λόγο :

— ‘Αγαπημένε μου λαέ ! Εί-
μαι κάργα συγκεκινημένος και
δακρύδρεκτος !

στο κορμί του. ‘Ετοιμάζει με
τέχνη τὸ θανατερό ἀγκάλιασμα.

‘Ο Ταρζάν γρήγορα συνέρχε-
ται. Τὰ μάτια του λάμπουν πα-
ράξενα τώρα. Μουρμουρίζει :

— Καλύτερα έτσι ! ‘Ο Θεός
ἔστειλε τὸ φίδι. Θέλει νὰ καθα-
ρίσει τὴ Ζούγκλα ἀπ’ αὐτὸ τὸ
βρωμερὸ σκυλί !

Γυρίζει. Συνεχίζει ὁρῶν τὸ
δρόμο του. Τραβάει γιὰ τὴ σπη-
λιά τῆς Χούχλας.

‘Ομως τί παρᾶξενο ! Καθὼς
προχωρεῖ νοιώθει τὸ ἑλληνικὸ
αἷμα νὰ φεύγει ἀπ’ τὶς φλέβες
του. Ν’ ἀνεβαίνει μ’ ὀρμὴ στο
κεφάλι.

Μία δυνατὴ βοή νοιώθει στ’
αὐτιά του. Καὶ μέσα σ’ αὐτὴ
νομίζει πὼς ξεχωρίζει τὴ φωνή
τοῦ Γκαούρ. Σὰν νὰ τὸν ἀκοῦει
νὰ τοῦ λέει :

— ‘Οχι, Ταρζάν ! Μὴ φανεῖς
ἄνανδρος. Μὴ γίνεις δολοφόνος !
‘Ο Γιαχάμπα εἶναι ἀναισθητός.
‘Ανυπεράσπιστος ! Δὲν πρέπει
νὰ τὸν ἀφήσεις στὴν ἀγκάλιά
τοῦ φιδιοῦ. Γύρισε νὰ τὸν σώ-
σεις. Ξέρω πὼς εἶναι ἐχθρὸς
σου. Μὰ τί σημασία ἔχει... ‘Οσοι
κινδυνεύουν εἶναι φίλοι ! Εἶναι
ἀδελφία μας !

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
σταματάει. ‘Η φανταστικὴ φω-
νὴ τοῦ Γκαούρ τὸν κάνει νὰ συ-
νέλθει. Νὰ νοιώσει τὸ τρομερὸ
λάθος του.

Τὸ θανατερό ἀγκάλιασμα τοῦ
μαυροπράσινου φιδιοῦ ἔχει ξα-
ναφέρει στὶς αἰσθήσεις τὸ Για-
χάμπα. ‘Ο ἀπαίσιος μαῦρος γί-
γαντας νοιώθει τώρα τὴν τραγι-
κὴ θέση πὺν βρίσκεται. ‘Ο μαῦ-
ρος χάρος φτερουγίζει πάνω ἀπ’
τὸ κεφάλι του. Τὸ τεράστιο φί-
δι τὸν σφίγγει μὲ λύσσα. ‘Ο ἄ-
μοιρος οὐρλιάζει ἀπ’ τοὺς ἀβά-
σταχτους πόνους. ‘Απ’ τὴν ἀ-
πόγνωση καὶ τὴ φρίκη πὺν δο-
κιμάζει. ‘Ο Ταρζάν δὲν χάνει
στιγμὴ. ‘Ατρόμητος χύνεται πά-
νω του. ‘Αρπάζει τὸ φίδι ἀπ’
τὸ λαιμό. Τὸ σφίγγει ὅσο πιὸ
δυνατὰ μπορεῖ.

Τὸ ἀπαίσιο ἐρπετὸ βρίσκεται
ξαφνικά σὲ δύσκολη θέση. Ξε-
τυλίγεται ἀπ’ τὸ μαῦρο Γιαχάμ-
πα. Κουλουριάζεται στὸ κορμί
τοῦ λευκοῦ γίγαντα. Τὸν ρίχνει
κάτω. ‘Ο Γιαχάμπα εἶναι λεύ-
τερος. Πιεῖται ὀρθός. ‘Ο ‘Αρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας βρίσκεται

τώρα στην ίδια τραγική θέση. Τὸ φίδι τὸν σφίγγει τρομαχτικά. Οὐρλιάζει ἀπὸ τρομεροὺς πό-
νους !

— Σῶσε με, Γιαχάμπα ! Σῶ-
σε με !

Ὁ ἄμοιρος ζητάει βοήθεια
ἀπ' τὸν ἐχθρό του. Ἀπ' τὸν ἄν-
θρωπο πὺν πρὶν λίγο εἴ-
χε σώσει.

Ὁ ἀπαίσιος μαῦρος γίγαντας
δὲν δείχνει καμμιὰ διάθεση νὰ
τὸν βοηθήσει. Τ' ἀντίθετο : Πα-
ρακολουθεῖ μὲ σαδισμό τὸ φρι-
χτὸ μαρτύριο τοῦ σωτήρα του.
Καγχάζει πάλι :

— Χό, χο, χό ! Μὰ τόσο κου-
τὸ μὲ περνᾷς ἐμένα ; Τρελλὸς
εἶμαι νὰ σὲ βοηθήσω ; Χό, χό,
χό ! Μὴ κουράζεσαι ἄδικα νὰ
σφίγγεις τὸ λαμὸ τοῦ φιδιοῦ.
Καὶ νὰ τὸ πνίξεις, δὲν γλυτώ-
νεις τὸ μαῦρο χάρο ! Θὰ σὲ σπα-
ράξω ἐγὼ μὲ τὸ μαχαίρι μου !

Τὸ Ἑλληνικὸ αἷμα πὺν τρέ-
χει στὶς φλέβες τοῦ Ταρζάν,
φουντώνει πάλι. Ἀνεβαίνει σάν
καὶ πρὶν στὸ κεφάλι του. Τ' αὐ-
τιά του βουίζουν παράξενα. Γιὰ
δεύτερη φορὰ νομίζει πὺς ξε-
χωρίζει τὴ φωνὴ τοῦ Γκαούρ.
Σάν νὰ τοῦ λέει :

— Δὲν πειράζει Ταρζάν. Μὴ
μετανιώνεις πὺν φέρθηκες με-
γαλόκαρδα στὸν ἐχθρό σου ! Ξέ-
ρω πὺς ἂν δὲν τὸν βοηθοῦσες,
δὲν θὰ κινδύνευες τώρα. Ὅμως
ὄχι ! Κάλιο νὰ πεθάνει κανεὶς
σάν ἀτρόμητο λιοντάρι, παρὰ νὰ
σωθεῖ σάν δειλὸς λαγός !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
χαροπαλεύει τώρα στὴν κρῦα τοῦ
φιδιοῦ ἀγκυλιά. Τὰ κόκκαλά
του τρίζουν ἀπαίσια. Γρήγορα

τὸ τρομερὸ ἐρπετὸ θὰ τὰ τσακί-
σει.

Ὁ ἄμοιρος ξεφωνίζει σπαραχ-
τικά :

— Βοήθειααα ! Βοήθειααα !

Ὅμως ὁ καλὸς Θεὸς δὲν τὸν
ἀφήνει νὰ χαθεῖ.

Κάπου στὴν περιοχὴ αὐτὴ βρί-
σκεται τὸ θεόρατο δέντρο τοῦ
Νταμπούχ.

Ὁ τρελλὸς γοριλάνθρωπος ἀ-
κούει τὶς φωνὲς τοῦ Ταρζάν.
Τρέχει νὰ δεῖ τί συμβαίνει.

Καὶ νά : Γρήγορα φτάνει στὸ
μέρος πὺν γίνεται τὸ κακό.

Ὁ Γιαχάμπα τὸν βλέπει. Ἀρ-
πάζει μιὰ μεγάλη βαριὰ πέτρα.
Προφταίνει καὶ κρῦβεται πίσω
ἀπ' τὸν κορμὸ πλαϊνοῦ δέντρου.

Ὁ Νταμπούχ ἔχει ἀφάνταστη
δύναμη. Κανέναν ἄνθρωπο, κα-
νένα θεριὸ δὲν λογαριάζει. Ἀ-
τρόμητος χύνεται πάνω στὸ μαυ-
ροπράσινο ἐρπετό. Τ' ἀρπάζει
ἀπ' τὸ λαμὸ.

Τὸ σφίγγει μὲ λύσσα. Ζητάει
νὰ τὸ πνίξει.

Ἐκεῖνο παρατάει τώρα τὸν
Ταρζάν. Κουλουριάζεται στὸ με-
γάλο τριχωτὸ κορμὶ τοῦ γορι-
λάνθρωπου. Τὰ δύο θεριὰ πα-
λεύουν ἀπεγνωσμένα.

Ὅμως ὑπάρχει καὶ τρίτο θε-
ριό. Εἶναι ὁ ἀπαίσιος Γιαχάμπα.
Ὁ δολοφόνος πὺχει κρυφτεῖ
πίσω ἀπ' τὸ δέντρο.

Κυτᾷστε τον : Βγαίνει οβέλτος
ἀπ' τὴν κρυψὸν του. Ἐρχε-
ται πίσω ἀπ' τὴν ῥάχη τοῦ Νταμ-
πούχ. Σηκώνει τὴ μεγάλη βαριὰ
πέτρα. Κάνει νὰ τὸν χτυπήσει
στὸ κεφάλι.

Ὁ Ταρζάν βλέπει τὸν κίνδυ-
νο. Πετάγεται ὀρθός. Κάνει ὁ-
περᾶνθρωπο πῆδημα. Βρίσκεται

πίσω ἀπ' τὸ δολοφόνο:

Μὲ τὴ σιδερένια του γροθιά τοῦ δίνει τρομαχτικὸ χτύπημα στὸ κεφάλι.

Ὅμως δὲν προφταίνει τὸ κακό. Ὁ μαῦρος γίγαντας ἔχει προλάβει νὰ πετάξει τὴν πέτρα!

Ὁ γοριλάνθρωπος βγάζει πονεμένο μουγγριτό. Γέρνει ἀναίσθητος στὴν ἀγκαλιά τοῦ φιδοῦ.

Ταυτόχρονα κι' ὁ Γιαχάμπα κλονίζεται. Ἡ γροθιά τοῦ Ταρζάν τὸν σωριάζει κάτω!

Τὸ φίδι, λεύτερο τώρα, πασχίζει νὰ τσακίσει τὰ κόκκαλα τοῦ Νταμπούχ.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δείχνεται κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὑπέροχος!

Μ' ἀφάνταστη γρηγοράδα τραβᾷ τὸ μαχαίρι. Μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι ἀρπάζει τὸ λαιμὸ τοῦ μαυροπράσινου φιδιοῦ. Μὲ τὸ δεξιὸ τοῦ κόβει τὸ κεφάλι.

Ὁ ἀναίσθητος γοριλάνθρωπος ἔχει σωθεῖ.

Ὁ Ταρζάν φεύγει τώρα. Ἐχει ἀργήσει πολὺ. Πρέπει νὰ φτάσει γρήγορα στὴ θαυματουργὴ γιάτρισσα.

Ὁ Νταμπούχ κι' ὁ Γιαχάμπα μένουν ἐκεῖ ἀναίσθητοι. Τὸ ἀκέφαλο κορμὶ τοῦ τεράστιου φιδιοῦ, δὲν ἔχει ἀκόμα νεκρωθεῖ. Σπαρταράει. Κουλουριάζεται. Ἀπ' τὸ κομμένο λαρύγγι βγαίνει βραχνό, ἀπαισιο σφύριγμα.

ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας φτάνει λαχανιασμένος στὴ σπηλιά τῆς Χούλχας.

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού βρῖσκει ἐκεῖ. Ἐχει πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα. Ὑποδέχεται τὸν Ταρζάν κατενθουσιασμένη!

— Καλὲ γιὰ τήραξέ με, Ἀφέντη μου! Μούρλια δὲν εἶμαι; Μπουκιά καὶ σιχώριο πού λένε!... Φτού μου! Φτού μου! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μένει κατάπληκτος. Μπροστά του ἀντικρύζει μιὰ κοντόχοντρη λευκή. Μ' ἓνα κομικὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι. Τὸ δέρμα τῆς κατὰσπρο κι' ἀπαλό! Σὰν ἀπάτητο χιόνι!

Τὴν κυττάζει χαμένα:

— Ἐσὺ εἶσαι Χουχού!

— Μάλιστα. Τοῦ λόγου μου τυγχάνω! Ὅμως σὲ περικαλῶ νὰ μαζέψεις τὰ μάτια σου. Καθ' ὅτι μὲ τηρᾶνε σὰν ξερολόγκουμο. Καλὲ πρώτη βολὰ μὲ γλέπεις; Μάλιστα κύριε! Ὁμορφη εἶμαι! Τσαχπίνια εἶμαι! Καρδιοθραύστρα εἶμαι! Κι' ἀνάγκη δὲν σ' ἔχω. Πρίτς!

Ὁ Ταρζάν δὲν πιστεύει στὰ μάτια του. Ρωτᾷ χαμένα:

— Πῶς ἐγίνες ἐτσι ἄσπρη, Χουχού;

Τ' ἀποκρίνεται μελιστάλακτα:

— Ὅπως κι' ἐσὺ Ἀφέντη μου, θὰ γίνεις σὲ λίγο... μαῦρος!

Ἡ Χούχλα ἔχει ἑτοιμὴ στὴ σπηλιά μιὰ ξυλένια γαβάθα. Γεμάτη ζουμί ἀπ' τὸ θαυματουργὸ ἀραποβότανο.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μπαίνει μέσα. Λούζει μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Τὰ μαλλιά. Τὸ κορμὶ του.

Τέλος παρουσιάζεται στ' ἀνοι-

γμα τῆς σπηλιάς. Κυτᾶξτε τον :
ἔχει γίνει ἀγνώριστος.

Εἶναι τώρα ἕνας πανώριος ἀ-
ράνης ! Κι' αὐτὸς ὁ θεὸς Κρά-
ουμπα θὰ ζήλευε τὴν ὁμορφί-
α του !

Ἡ λευκὴ... ἀραπινούλα ἐνθου-
σιάζεται :

— Καλέ, μούρλια γίνηκες, ἀ-
φέντη μου ! Σάν... μαῦρο χα-
βιάρι ! Φτού σου ! Φτού σου !
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ Ταρζάν δὲν ἔχει ὄρεξη γι'
ἀστεία. Εὐχαριστεῖ τὴν καλὴ-
καρδὴ γιάτρισσα. Ξεκινᾷ. Βιά-
ζεται νὰ φτάσει στὸ μεγάλο Πο-
τάμι. Αὐτὸ ποὺ χωρίζει τίς δυὸ
ἀπέραντες Ζούγκλες : Τὴν ἡμε-
ρὴ ἀπὸ τὴν ἀγρία.

Ἡ λευκὴ Χουχού τρέχει. Τὸν
ἀκολουθεῖ.

— Ἀφέντη μου θὰ ρθῶ μαζί
σου ! Πρέπει νὰ βρῶ τὸ Ποκο-
πικάκι μου ! Ἀνύπαντρη κοπέ-
λα εἶμαι. Γιατὶ νά... γεροντο-
κοριάσω ;

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
θυμῶναι. Τὴ σπρώχνει βάνουσα.
Ἡ ἄμοιρη σωριάζεται πέντε μέ-
τρα μακρυνά.

— Γκρεμοτσακίσου ! Γύρισε στὴ
σπηλιά μας !

Ἡ Χουχού πετιέται γρήγορα
ὀρθή. Τοῦ κολλάει πάλι. Παρα-
καλαεῖ κλαψιάρικα :

— Καλὲ ἄσε με, καλὲ Ἀφέν-
τη μου ! Καλὲ νὰ χαρεῖς τὸ
γινόκα σου, καλὲ !

Ὁ Ταρζάν λυπᾶται :

— Ἀκουσε Χουχού. Ἐκεῖ ποὺ
πάω, δὲν θέλω νὰ μ' ἀναγνωρί-
σει κανένας. Οὔτε ὁ Γκαούρ,
οὔτε ἡ Ταταμπού ! Γι' αὐτὸ γί-
νηκα ἀράνης.

Ἡ ἄλλοτε «μαύρη γόησσα»
διαμαρτύρεται :

— Μήπως κι' ἐλόγου μου, δὲν
ἄλλαξα ; Μὴ φοβάσαι. Κανένας
δὲν θὰ μᾶς καταλάβει. Ὁ κό-
σμος ἔχει στραβομάρα ! Μὲ συγ-
χωρεῖτε κιόλας !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
δὲν μπορεῖ νὰ μὴ γελάσει :

— Ὅχι ἄσπρη ποὺ γίνηκες,
μὰ καὶ πράσινη νὰ βαφτεῖς, ἀ-
μέσως θὰ σὲ καταλάβουνε !

— Ἀπὸ τί, καλὲ Ἀφέντη μου ;

— Ἀπ' τό... «μὲ συγχωρεῖ-
τε κιόλας» ! Μία φορὰ νὰ σοῦ
ξεφύγει, μοῦ χαλᾷ ὅλα τὰ σχέ-
δια. Τί λὲς λοιπόν ; Μπορεῖς νὰ
πάψεις νὰ τὸ λές ;

Ἡ Χουχού ἀναστενάζει :

— Ἀμ' τί θὰ κάνω, Ἀφέντη
μου ! Θὰ τὸ κόψω τὸ ρημάδι !

— Τότε ἔλα μαζί μου. Κανέ-
νας δὲν θὰ μᾶς ἀναγνωρίσει...

Ἡ Χουχού ἐνθουσιάζεται :

— Γεῖά σου, Ἀφέντη μου !
Ἔτσι μοῦρχειται νὰ σὲ φιλήσω !
Μὲ... συγχωρεῖτε κιόλας !

.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Σούρουπο πιά.

Ὁ «μαῦρος» Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας κι' ἡ «λευκὴ» πυγ-
μαία, φτάνουν στὴν ὄχθη τοῦ
μεγάλου Ποταμοῦ.

Ὁ Ταρζάν βγάζει τὴν τρομα-
χτικὴ κραυγὴ του.

Δυὸ μαῦροι ἰθαγενεῖς ψα-
ρεῦουν κάπου ἐκεῖ κοντά. Ἀ-
κοῦνε τὴ φωνή. Τὴν ἀναγνωρί-
ζουν. Τρέχουν νὰ προσκυνήσουν
τὸν παντοδύναμο Ἀρχοντά τους.

Παράξενο ὅμως ! Μόλις ἀν-
τικρύζουν τὸν Ταρζάν, ασιτί-

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Πέρα Ζούγκλας Γκαούρ, διατάζει ν’ ἀνάψουν φωτιά. Σὲ λίγο τ’ ἀπαίσιο τέρας γίνεται στάχτη.

ζουν. Ὑποχωροῦν τρομαγμένοι.

Ἡ Χουχού ξεκαρδίζεται σὰ γέλοια :

— Χί, χί, χί ! Χί, χί, χί !

‘Ο Ταρζάν θυμώνει μὲ τοὺς ἀραπάδες :

— “Ε, μαῦρα σκυλιά ! Γιατί φεύγετε ; Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ “Αρ-χοντάς σας ;

Ἡ πυγμαία σοβαρεύει :

— Καλὲ μὴ τοὺς βρίζεις «μαῦ-ρα σκυλιά», Ἀφέντη μου ! Για-τί κι’ ἐλόγου σου «μαῦρο μαν-τρόσκυλο» εἶσαι !

Πάει νὰ τῆς ξεφύγει :

— Μὲ συγχ...

Διορθώνει ἀμέσως :

— Μὲ... σύγχισες σὰ καλὰ καθούμενα !

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας

συνέρχεται. Εἶχε ξεχάσει πὼς εἶναι τώρα ἀράκης. Οἱ ἰθαγενεῖς ψαράδες ἔχουν δίκιο : Πὼς νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν !

Στὸ μεταξύ οἱ δύο μαῦροι τὸ βάζουν σὰ πόδια. Χάνονται ἀπ’ τὰ μάτια του !

‘Ο Ταρζάν παρατάει γιὰ λίγο τὴ «λευκὴ» γόησσα. Ψάχνει στὴν ὄχθη. Κάπου βοίσκει μιὰ μικρὴ πυρόγα. Τραβηγμένη ἔξω ἀπ’ τὸ νερό. Τὴ φορτώνεται στὴ ράχη. Ξαναγυρίζει.

Ἡ πυγμαία ἀνατριχιάζει :

— Καλὲ μ’ αὐτὸ τὸ καρυδό-τσουφλο θ’ ἀρμενίσουμε, Ἀφέν-τη μου ; Δὲν περνᾶμε καλύτερα τὸ ποτάμι μὲ τά... πόδια !

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ρίχνει τὴν πυρόγα στὸ νερό. Ἀρ-

πάξει απ' τὸ τσουλούφι τῇ Χου-
χού. Τὴν πετάει μέσα. Πηδάει
ἀμέσως κι' αὐτός. Παίρνει στὰ
χέρια τὸ διπλὸ κουπί. Ἡ πρω-
τόγονη βάρκα γλυστράει. Προ-
χωρεῖ...

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμές.
Δυὸ τεράστιοι πεινασμένοι κρο-
κόδειλοι διπλαρώνουν τὴν πι-
ρύγα.

Ἡ πυγμαία διασκεδάζει :

— Καλῶς τὰ πουλάκια μου !
Φτοῦ σας ! Φτοῦ σας ! Ἐλάτε
καλὲ πιὸ κοντά. Μὴ φοβόσαστε !

Γυρίζει στὸν Ταρζάν :

— Τοὺς γλέπεις, καλὲ Ἀφέν-
τη ; Τί λὲς ἐσύ ; Ὁ ἀπὸ δῶ
δὲν εἶναι πιὸ νοστιμούλης ;
Φτοῦ του ! Φτοῦ του ! Χί, χί, χί !

Ὅμως γρήγορα συνέρχεται. Τὸ
γέλιο κόβεται στὸ λαρόγχι της.

Ὁ «νοστιμούλης» κροκόδειλος
ἀνοίγει τὶς τρομαχτικὲς μασέ-
λες του. Κάνει νὰ τὴν ἀρπάξει.

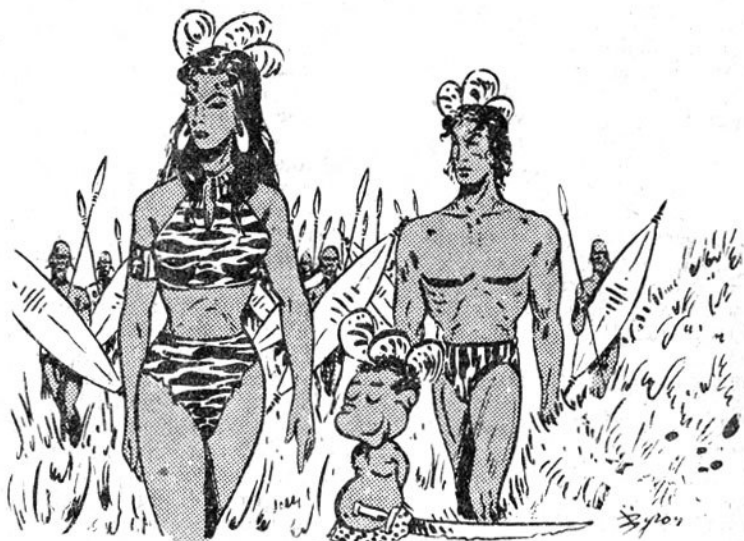
Ἡ πυγμαία τὰ βάζει μὲ τὸν
Ταρζάν :

— Θὰ τοῦ μιλήσεις, Ἀφέντη
μου ;! Καλὲ ἄστεία εἶν' αὐτὰ
πού κάνει ;

Ὁ «μαῦρος» Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας ἔχει βαρεθεῖ νὰ τὴν
ἀκούει. Σηκώνει τὸ κουπί. Τῆς
δίνει μιὰ στὸ κεφάλι.

Ἡ Χουχού γίνεται μπαρούτι :

-- Μπὰ πού κακὸ χρόνο νά-
χεις, βρωμοαράπαρε ! Μὲ συγχ...
Μέ... σύγχισες πάλι στὰ καλὰ

Οἱ ἄγριοι ἱθαγενεῖς φέρνουν τοὺς Ἀρχόντες τοὺς στὸ παλάτι
τῆς Ἱερῆς Σπηλιάς.

καθούμενα!

Τέλος φτάνουν στην αντίκρου-
νη ὄχθη. Πηδούν έξω στη στε-
ριά.

Ἡ μελιστάλακτη γόησσα ἀνα-
πνέει:

— Εὐτυχῶς. Διήλθομεν τὸν
ποταμόν... σῶοι καί... ἀφά-
γωτοι!

Ἐχει ἀρχίσει πιά νά σκοτει-
νιάζει.

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Χουχού ξε-
κινᾶνε τώρα.

Τραβᾶνε γιά τὸ ἐσωτερικό τῆς
ἀγρίας Ζούγκλας. Θά κρυφτοῦν
κάπου ὥσπου νά ξεμερώσει. Ὑ-
στερα θά ψάξουν νά βροῦν τὸν
Γκαούρ, τὴν Ταταμπού, τὸν Πο-
κολίκο.

Σὲ λίγο τὸ σκοτάδι γίνεται
βαθύ. Ἡ βλάστηση εἶναι ἀφάν-
ταστα πυκνὴ κι' ἄγρια. Μπερ-
δεύουν τὰ μονοπάτια. Δὲν ξε-
ρουν πιά πού πηγαίνουν.

Περνᾶνε ἔτσι πολλὲς ὥρες.
Φτάνουν μεσάνυχτα Ἡ τροπικὴ
ζέστη εἶναι ἀφόρητη.

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία ἔ-
χει λοιῶσει σὰν κερί. Μουρμου-
ρίζει κλαψιάρικα:

— Διψῶ, Ἀφέντη μου! Δι-
ψῶ πολὺ!... Καὶ νεράκι δὲν
γλέπω πουθενά! Γιατί δὲν με
λυπᾶσαι!

— Σὲ λυπᾶμαι! Τί θέλεις νά
κάνω;

Ἡ Χουχού τ' ἀποκρίνεται
σοβαρά:

— Ν' ἀνοίξεις ἕνα... πηγα-
δάκι!

Ξαφνικά ἡχος νεροῦ πού κα-
τρακυλάει, φτάνει στ' αὐτιά
τους.

Ψάχνουν τρελλοὶ ἀπὸ χαρά.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς πα-
ράξενη πηγὴ ἀντικρύζουν μπρο-
στά τους.

Εἶναι ἕνας μικρὸς κατάσπρος
βράχου. Σκαλισμένος σὲ σχῆμα
τρομαχτικῆς νεκροκεφαλῆς. Ἀπ'
τὸ ἀπαίσιο στόμα τῆς τρέχει ἄ-
φθονο δροσερὸ νεράκι.

Ἡ πυγμαία χύνεται νά σβύσει
τὴ δίψα τῆς. Ὁ Ταρζάν τὴν συγ-
κρατεῖ:

— Μὴ Χουχού! Βρισκόμαστε
στὴ χώρα τῶν Νεκρῶν. Τὸ νερὸ
πού βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα τῆς
νεκροκεφαλῆς εἶναι μαγεμένο.
Δὲν πρέπει νά πιοῦμε!...

Ἡ Χουχού δὲν ἀκούει τί-
ποτα.

— Ἐγὼ θά πιῶ, Ἀφέντη
μου! Κι' ὅτι βρέξει ἄς κατε-
βάσει!

Κολλάει μὲ λαχτάρα τὰ ξερα-
μένα χεῖλια τῆς στ' ἀνοιγμα τοῦ
βράχου. Ρουφάει ἀχόρταγα.
Σβύνει τὰ φλογισμένα σωθικά
τῆς:

— Ἀαα! Πιὸ δροσερὸ νεράκι
δὲν ἔχω πιεῖ στὴ ζωὴ μου!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
νοιώθει τὴν ἴδια τρομερὴ δίψα.
Τὸ λαρύγγι τοῦ εἶναι ξερό. Κα-
τάξερσ!

Ὁ πειρασμὸς τῆς δροσερῆς
πηγῆς εἶναι ἀφάνταστα μεγά-
λος! Τὸ παράδειγμα τῆς Χου-
χοῦς τὸν σκανδαλίζει. Ἡ ἀτσα-
λένια θέληση τοῦ γίγαντα λυγί-
ζει. Τρελλὸς ἀπὸ δίψα κι' αὐ-
τός, ἀγκαλιάζει τὸ βράχο τῆς
πηγῆς! Κολλάει μὲ λαχτάρα τὰ
χεῖλια του στὸ στόμα τῆς πέ-
τρινης νεκροκεφαλῆς.

Ἡ Χουχού ἀναστενάζει ρω-
μαντικά:

— Ἀχχχ! Γιατί καλὲ νά μὴν

εἶμαι κι' ἐγώ... πηγή ! Νά...
δροσίζεται ὁ κοσμάκης !

Ἀλίμονο !

Ἡ ἀμοιρη πνυμαῖα δὲν προ-
φταίνει νὰ τελειώσει τὰ λόγια
της.

Τὴν ἴδια στιγμή, παράξενος
θόρυβος φτάνει στ' αὐτιά τους.
Κάτι σὰν ἀνακάτωμα κοκάλων.

Καὶ νά : Ταυτόχρονα, ἀμέ-
τρητοι ἀνθρώπινοι σκελετοὶ πα-
ρουσιάζονται. Κάνουν κύκλο γύ-
ρω ἀπ' τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Χου-
χού.

Ἡ πνυμαῖα στὴν ἀρχὴ τρομά-
ζει ἀφάνταστα. Ὅμως σιγά-σι-
γά συνέρχεται. Ρίχνει ματιὰ γε-
μάτη συμπόνια στοὺς σκελετούς.
Ἀναστενάζει πάλι :

— Ἀμάαν ! Πῶ, πῶ, γαμ-
προὶ πού πήγανε χαμένοι !

Οἱ σκελετοὶ πηδοῦν τώρα !
Χορεύουν γύρω ἀπ' τοὺς δυὸ
συντρόφους. Ἀπ' τὰ κοκαλénια
λαρύγκια τοὺς βγαίνουν ξερὲς
φωνές. Ἀκοῦστε τους.

— Τὶ ζητᾷς, Ἀρχοντα Ταρ-
ζάν ἐδῶ στὴν πέρα Ζούγκλα ;
Ἀρχοντιάς μας εἶναι ὁ ἀτρόμη-
τος γίγαντας Γκαοῦρ ! Ἀρχόν-
τισσά μας ἡ πανώρια Κόρη Τα-
ταμπού !.

Ἡ Χουχού συμπληρώνει ψι-
θυριστά :

— Καὶ «ὕπασπιστάρ» ὁ τρο-
μερὸς Ποκοπίκο !

Οἱ παράξενοι σκελετοὶ συνεχί-
ζουν πολλές ὥρες ἀκόμα νὰ χο-
ρεύουν. Νὰ φωνάζουν. Τέλος μὲ
τὰ κοκαλénια δάχτυλά τους ξύ-
νουν κάτω τὸ χῶμα.

Ἀμέσως τεράστιες φλόγες ξε-
πηδοῦν ἀπ' τὴ γῆ.

Ἐτοιμάζονται νὰ κάψουν ζων-
τανούς τοὺς δυὸ ξένους.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν
προφταίνει. Ὁ κακοῦργος Γιαχάμ-
πα ἔχει πετάξει τὴ βαριὰ πέτρα.

Ὁ Ταρζάν δὲν ἀνησυχεῖ. Ξέ-
ρει πὺς ὅλ' αὐτὰ τὰ κάνει τὸ
μαγεμένο νερὸ πού ἦπιαν. Στὴν
πραγματικότητα τίποτα δὲν ὑ-
πάρχει. Οὔτε σκελετοί, οὔτε φω-
τιά. Εἶναι ἓνα ὄνειρο πού βλέ-
πουν ξύπνιοι.

Ὅμως ἡ Χουχού τρομάζει ἀ-
φάνταστα. Βγάζει διαπεραστικά
ξεφωνητά :

— Σῶσε με, ἀφέντη μου ! σῶ-
σε με ! Οἱ κοκαλιάρηδες θὰ μὲ
ψήσουνε στὴ θράκα !

Συνεχίζει νὰ φωνάζει καὶ νὰ
χτυπιέται.

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

Ἐκεῖ, κάπου κοντά, βρίσκεται ἡ ἱερὴ σπηλιά. Τὸ παλάτι τοῦ μεγάλου Ἀρχοντα τῆς πέρας Ζούγκλας !

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού κι' ὁ μικροσκοπικὸς νάνος ἀκοῦνε τὶς φωνές. Ξεπετάγονται ἀπ' τὰ χορταρένια στρωσίδια τους. Βγαίνουν ἔξω. Τρέχουν νὰ δοῦν τι συμβαίνει.

Στὸ μεταξὺ ἀρχίζει νὰ ξημερώνει. Ἡ ἐπίδραση τοῦ μαγικοῦ νεροῦ χάνεται. Οἱ σκελετοὶ κι' ἡ φωτιά ἐξαφανίζονται.

Ὁ Ταρζάν στὸ φῶς τῆς αὐγῆς βλέπει τὸν Γκαούρ μὲ τοὺς συντρόφους του νὰ πλησιάζουν. Προφταίνει νὰ συμβουλευθεῖ τὴν πυγμαῖα :

— Ἀλλάξε ὅσο μπορείς τὴ φωνή σου. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀναγνωρίσουν. Πρόσεξε μὴ σοῦ ξεφύγει τὸ «μὲ συγχωρεῖτε κιόλας».

Ὁ μελαπὸς γίγαντας μὲ τὴν πανώρια Ἑλληνίδα φτάνουν. Τοὺς ἀκολουθεῖ ὁ τρομερὸς νάνος.

Κανένας τους δὲν ἀναγνωρίζει τὸν πανώριο «ἀράπη» καὶ τὴ «λευκὴ» πυγμαῖα.

— Ὁ Γκαούρ ρωτᾷ ἀνήσυχος :

— Τί συμβαίνει ; Ποιὸς φώναζε ;

Ὁ μεταμορφωμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἀλλάζει ὅσο μπορεί τὴ φωνή του. Ἀποκρίνεται :

— Τίποτα σοβαρό...

Δείχνει τώρα τὴν πυγμαῖα.

— Ἡ κόρη μου Ζάϊλα, εἶδε κάποιον φίδι. Τρόμαξε πολὺ. Ἐ-

βαλε τὶς φωνές !

Ἡ Χουχού τὸν διαφεύδει :

— Καλὲ τί φίδι, καλέ ! Μὴ τὸν ἀκοῦτε ! Χίλιοι «κοκαλιάρηδες» χορεύανε γύρω μας !

Ὁ Ποκοπικό ρίχνει ξελιγωμένες ματιές στὴ λευκὴ Ζάϊλα. Μὲ τρόπο ἐρχεται κοντά της. Ἀναστενάζει βαριά. Μουρμουρίζει :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου ! Ἐσὺ 'σαι γυνὴ γιὰ μένα !

Ἡ «Ζάϊλα» τὸν ἐκδικιέται. Κάνει τὴ σκληρὴ :

— Ἀδύνατον ! Τυχχάνω ἡρρεβωνιασμένη μὲ ἐν ἐξαιρετικὸ παλικάρι !

Ὁ Ποκοπικό ἔχει ἔτοιμη τὴν ἀπάντηση :

— Μὴ στεναχωριέσαι, κούκλα μου ! Τὸν σφάζω κι' ἡσυχάζεις ! Μονάχα μιὰ χάρη ζητάω ἀπὸ σένα. Ἀμάν ! Κόψε τὸ τσουλούφι γιατί ἔτσι ποῦσαι, μοῦ φαίνεται αὐν... ἄσπρη Χουχού !

Ἡ «Ζάϊλα» μὲ ἀλλαγμένη πάντα φωνή, ρωτᾷ :

— Χουχού ; Ποιὰ εἶναι ἡ Χουχού ;

Ὁ νάνος μουρμουρίζει :

— Μιὰ καρακάξα ! Μιὰ ἀραπίνα ἀσχημομούρα ! Ἀσπρὴν νὰ πάει νὰ χαθεῖ !

Ἡ Χουχού δαγκώνεται. Ὁ μὸς δὲν θέλει ν' ἀποδειχτεῖ.

— Τότε εἶμαι ἀνώτερη. Οὔτε σύγκρουσις δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ! Αὕτῃ εἶναι ἀραπίνα κι' ἐγώ... ἄσπραπίνα !

Ὁ Ποκοπικό ρωτᾷ :

— Μὰ πῶς γίνεται αὐτό ; Ὁ πατέρας σου εἶναι μαῦρος !

Ἡ «Ζάϊλα» δικαιολογεῖ :

— Πῆρε γυναικα ἄσπρη. Ἢ μήτηρ μου ἦτο λευκὴ ὥσπερ ἄ-

οβέστης. 'Εξ οὗ και ἐγώ!

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού παίρνουν τὸν πανώριο ἀράπη στὴ σπηλιά τους.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας θέλει νὰ δοκιμάσει τὸ χαρακτήρα τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνα. Τοῦ ἀραδιάζει μιὰ ψεύτικη ἱστορία:

— Μὲ λένε Ζάχαν. Ἔφτασα τὴ νύχτα ἐδῶ μὲ τὴν κόρη μου. Περάσαμε τὸ ποτάμι μὲ μιὰ μικρὴ πiroγα. Κυνηγáει νὰ μᾶς σκοτώσει ὁ Ἀρχοντας τῆς ἀντικρουνῆς Ζούγκλας. Τὸν λένε Ταρζάν.

Ὁ Γκαούρ ἀγριεύει:

— Ὁ Ἀρχοντας τῆς ἀντικρουνῆς Ζούγκλας δὲν σκοτώνει. Δὲν εἶναι δολοφόνος! Γιὰ νὰ σὲ κυνηγáει, δὲν εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος. Ἐσὺ θάσαι ὁ κακοῦργος κι' ὁ δολοφόνος!

ΠΑίρνει βαθιὰ ἀνάσση. Συνεχίζει:

— Σ' ἔφερα στὴ σπηλιά μου νὰ σὲ φιλοξενήσω. Νὰ σοῦ φερῶ σὰν φίλος Σὰν ἀδελφός. Ὅμως ἂν εἶσαι ἐχθρὸς τοῦ Ταρζάν, γκρεμοτσακίσου ἀμέσως. Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου! Δὲν θέλω νὰ σὲ ξέρω!

Ὁ μεταμορφωμένος Ταρζάν νοιώθει ἀφάνταστη χαρά! Μεγάλῃ ἱκανοποίησιν ἀπ' τὰ λόγια τοῦ Γκαούρ! Τὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο τοῦ ὑπέροχου Ἑλληνα, τοῦ θαμπώνει τὰ μάτια! Τοῦ θολώνει τὸ νοῦ!

Ἄθελα σὲ μιὰ στιγμὴ συλλογιέται:

— Γιατὶ νὰ μὴν εἶμαι κι' ἐγὼ Ἑλληνας!

Ἀμέσως ὅμως συνέχεται. Νοιώθει πῶς ἡ σκέψη ποῦκανε

εἶναι βλαστήμια γιὰ τὴν πατρίδα του! Ψιθυρίζει σὰν νὰ προσεύχεται:

— Θεὲ τῆς παντοδύναμης καὶ δοξασμένης Ἀγγλίας, συχώρεσέ με!

Τὰ μάτια τοῦ μελαφοῦ γίγαντα πετοῦν τώρα ἀστραπὲς ὀργῆς! Μουγγρίζει σὰν μανιασμένο θηρίο:

— Ὁ Ταρζάν εἶναι ἀδελφός μου! Πέσ' μου τι κακὸ τοῦχεις κάνει; Γιατὶ σὰς κυνηγáει; Ἄν κατάφερες νὰ ξεφύγεις ἀπὸ 'κεῖνον, δὲν θὰ γλυτώσεις ἀπὸ μένα. Θὰ τιμωρηθεῖς ἀκόμα πιὸ σκληρά!

Ὁ Ταρζάν στεναχωριέται. Καταλαβαίνει πῶς ἔχει μπλέξει. Γιὰ λίγες στιγμὲς βασανίζει τὸ μυαλό του. Πρέπει νὰ βρεῖ κάποιον ψέμμα.

Καὶ νά: Ἀποφασίζει νὰ δοκιμάσει ἀκόμα περισσότερο τὴν ἀγάπην τοῦ Γκαούρ. Σηκώνεται. Μουρμουρίζει θυμωμένος τὰχα:

— Πολὺ μεγάλη ἰδέα ἔχεις γιὰ τὸν Ταρζάν! Τὸν νομίζεις φίλον κι' ἀδελφόν σου! Κι' ὅμως νᾶξερες τὴν ἀλήθειαν! Ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ πιστέψεις ποτέ! Καλύτερα νὰ φύγω.

Προχωρεῖ γιὰ τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας ἔχει ἀφρίσει. Κάνει τρομαχτικὸ πῆδημα. Σὰν πεινασμένο ὄρνιο χύνεται πάνω του. Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὰ μπράτσα. Τὸν συγκρατεῖ:

— Μαῦρο σκυλί! Μίλησε λοιπόν! Μὴ ζητᾶς νὰ λερώσω τὰ χέρια μου στὸ βρωμερὸ σου αἷμα!

Ὁ Ταρζάν κάνει μιὰ γογγύουρη κίνηση. Λευτερώνεται ἀπ' τ'

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμπού κυττάζουν παραξενεμμένοι τὸν πανῶριο μαῦρο γίγαντα.

ἀγκάλιασμα τοῦ μανιασμένου γίγαντα.

— “Αφσέ με !

Προχωρεῖ νὰ φύγει.

‘Ο Γκαούρ ξαφνιαίνεται. Παραξενεύεται. Μ’ ἓνα δεύτερο πηδημα βρίσκεται μπροστά του. Φράζει τ’ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Κυττάζει τὸν ἄγνωστο μαῦρο μὲ θαυμασμό τώρα :

— Ποιὸς εἶσαι σὺ ; Ποῦ βρήκες τόση δύναμη ; Πῶς μπόρεσες νὰ ξεφύγεις ἀπ’ τὰ χέρια μου ; Μ’ ἀμέτρητα θεριά και γίγαντες ἔχω παλαίψει στὴ ζωή μου ! Κανενὸς δὲν ἔνοιωσα τὰ μπράτσα τόσο δυνατά ! Τόσο γερά σὰν τὰ δικά σου ! Πέσ’

μου λοιπὸν ποιὸς εἶσαι ; Μονάχα ἓνας Ταρζάν θὰ μπορούσε νάσαι τόσο δυνατός !

Τὰ μάτια τοῦ πανώριου μαύρου γίγαντα βουρκώνουν. Τὰ λόγια τοῦ Γκαούρ τὸν ἔχουν συγκινήσει βαθιά. “Ὅμως θέλει ἀκόμα νὰ δοκιμάσει τὸν ὑπέροχο “Ελληνα. Τ’ ἀποκρίνεται :

— Σοῦ εἶπα πῶς με λένε Ζάχαν ! Εἶναι ἀλήθεια πῶς τὰ μπράτσα μου εἶναι γερά σὰν τ’ ἀτσάλι ! Γι’ αὐτὸ κι’ ὁ Ταρζάν. ὁ «καλὸς ἀδελφός» σου, διάλεξε ἐμένα νά...

Κομπιάζει τάχα νὰ συνεχίσει.

‘Ο μελαψὸς γίγαντας τὸν κυττάζει στὰ μάτια :

— Γιατί σέ διάλεξε ,

— Για νὰ σέ... δολοφονήσω !

‘Ο Γκαούρ χύνεται νὰ τὸν σπαράξει :

— Ψέμματα ! Εἶσ’ ἓνας συκοφάντης ! ‘Ο Ταρζάν εἶναι “Εγγλέζος ! Εἶναι τίμιο παλικάρι ! Ποτέ δὲν θάκανε μιὰ τέτοια ἀτιμὴ πράξη !

‘Η Ταταμπού παρακολουθεῖ τόση ὥρα ἀμίλητη. “Ὅμως τώρα δὲν κρατιέται κι’ ἐκείνη. Συμβουλεύει τὸ σύντροφό της :

— Πέταξέ τον ἔξω ἀπ’ τὴ σπηλιά μας Γκαούρ ! Ντροπιάζει τ’ ὄνομα και τὴν τιμὴ τοῦ δοξασμένου ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

‘Ο πανώριος «ἀράπης» μένει ἀτάραχος.

— Μὴ βιαζόσαστε, φίλοι μου ! Γρήγορα θὰ πιστέψετε στὰ λόγια μου ! ‘Ο Ταρζάν δὲν εἶναι παλικάρι. Οὔτε τίμιος ἄντρας. “Ακούστε με ! Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα !

‘Αρχίζει :

— "Έχω πάνω απ' ένα μῆνα στην άντικυρνή Ζούγκλα. Μαζί μ' ένα μπουλούκι ιθαγενείς, κυνηγᾶμε ἑλεφαντοκόκαλο ..

» Πρὶν ἀπὸ μέρες με συνάντησε ὁ Ταρζάν. Θέλησε νὰ μ' ἐμποδίσει νὰ σκοτώσω τοὺς ἑλέφαντες. Πιαστήκαμε στὰ χέρια. Τὸν χτύπησα κάτω σὰν χταπόδι. Βρέθηκε ἓνα ξύλο μπροστά μου. Τ' ἄρπαξα. Τοῦ μελάνιασα τὸ κορμί ! "Όταν κουράστηκα νὰ τὸν δέρω, δὲν μπορούσε νὰ σηκωθεί. Νὰ σταθεῖ στὰ πόδια του !

» Ἐκεῖνη τῇ μέρα κατάλαβε τὴ δύναμή μου !

» "Έτσι μ' ἄφησε λεύτερο στὴ Ζούγκλα. Νὰ σκοτώνω ἑλέφαντες ! Νὰ στέλνω στὸ μεγάλο λιμάνι τὰ πολύτιμα δόντια τους. "Όμως ζήτησε κι' ἀπὸ μένα μιὰ χάρη : Νὰ μὴ μαθευτεῖ τὸ ρεζίλι κι' αὐτοῦ ! Νὰ μὴ μιλήσω σὲ κανένα γιὰ τὸ ξύλο ποῦφαγε !

"Ό μεταμορφωμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας συνεχίζει τὸ κατηγορητήριο τοῦ... ἑαυτοῦ του.

— Πέρασαν ἀπὸ τότε πολλὲς μέρες. Ξαφνικά τὸν ξαναβλέπω χτές. Ἦρθε στὴν πρόχειρη κατασκήνωσή μας. Τὸν ἀκολουθοῦσε μιὰ ὀλόκληρη φυλὴ γιγαντόσωμων ιθαγενῶν. "Ό «ἀδελφός» σου ὁ Ταρζάν με πῆρε παρόμερα. Μοῦ πρότεινε νὰ ρθῶ ἐδῶ, στὴν Πέρα Ζούγκλα. Νὰ σὲ δολοφονήσω. Μοῦ εἶπε πὼς μονάχα ἐγώ, ποὺ εἶμαι τόσο δυνατός, θὰ μπορούσα νὰ τὰ βγάλω πέρα μαζί σου. Μοῦταξε χρυσάφι. Πολύτιμα πετράδια !

» Ἐκανα πὼς δέχτηκα τὴν πρότασή του. Ἦξερα πὼς ἂν ἀρνηθῶ, οἱ ἄγριοι ιθαγενεῖς

του θὰ με σπάραζαν.

» Πῆρα τὴν Κόρη μου. Ξεκίνησα τάχα γιὰ τὸ Ποτάμι. "Όμως σὲ λίγο πῆρα ἄλλο μονοπάτι. Ἐκανα νὰ τραβήξω κατὰ τὸ μεγάλο Λιμάνι.

» Ἀλίμονο ! Ὁ Ταρζάν με τοὺς ἀνθρώπους του με παρακολουθοῦσαν κρυφά. Κατάλαβαν πὼς ἤθελα νὰ τοὺς ξεγελάσω. Χύθηκαν νὰ μᾶς σκοτώσουν ! Εἶναι θάμιμα πὼς ἐγώ κι' ἡ κόρη μου ξεφύγαμε !

» Ἔτσι τυχαῖα βρεθήκαμε στὴν ὄχθη τοῦ μεγάλου Ποταμοῦ. Μιὰ μικρὴ πυρόγα βρέθηκε μπροστά μας. Περάσαμε μέσ' ἀπ' τ' ἀνοιχτά στόματα τῶν κροκοδείλων. Βγήκαμε στὴν ὄχθη. Φτάσαμε ἐδῶ...

"Ό Γκαοῦρ πασχίζει νὰ χαμογελάσει:

— "Όμορφο τὸ «παραμῦθι» σου, ξέने! Μὰ καὶ πάλι δὲν σὲ πιστεύω.

"Ό πανώριος μαῦρος γίγαντας δὲν στεναχωριέται:

— Ἀς εἶναι... Κάποτε θὰ με πιστέψετε...

Συνεχίζει:

— "Έχω κι' ἄλλες ἀποδείξεις.. Ὁ Ταρζάν μοῦ εἶπε γιὰτὶ μάλωσατε. Γιὰτὶ χωρίσατε. Ξέρω γιὰ τὸ αἷμα ποὺ τοῦχες δώσει. Ξέρω πὼς ἔκοψε τὴ φλέβα του. Πὼς τάφησε νὰ χυθεῖ...

"Ό Γκαοῦρ ἀρχίζει νὰ κλονίζεται. "Όμως ἀκόμα ἐπιμένει:

— "Όχι ! Ὁ Ταρζάν δὲν εἶναι ἄτιμος! Δὲν εἶναι δολοφόνος!

"Ό μεταμορφωμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τραβάει ἀπ' τὴ ζώνη τὸ μαχαίρι του. Μ' ἀλλαγμένη πάντα τὴ φωνή, ρωτάει:

— Γνωρίζεις τὸ μαχαίρι τοῦ Ταρζάν;

— Ναί...

— Για κύτταξε: Αὐτὸ εἶναι;

‘Ο μελαφὸς γίγαντας κερῶνει.

— Ναί!... Εἶναι τὸ μαχαίρι τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας! Πῶς βρέθηκε στὰ χέρια σου;

‘Ο «Ζάχαν» χαμογελάει:

— Μοῦ τῶσε ὁ ἴδιος. Για νὰ τὸ καρφίωσω στὴν καρδιά σου! Ἦθελε, λέει, ἀπ’ τὸ δικό του μαχαίρι νὰ βρεῖς τὸν θάνατο!...

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμπού κυττάζουν χαμένα. Τὸ τελευταῖο ἐπιχείρημα τοῦ πανώριου μαίρου γίγαντα, τοὺς ἔχει συντρίψει.

‘Ομως κι’ οἱ δυὸ μ’ ἓνα στόμα φωνάζουν:

— ‘Οχι! ‘Οχι! ‘Οχι!... Κι’ ὁ ἴδιος ὁ Ταρζάν νᾶρθε νὰ μᾶς τὸ πεῖ, δὲν θὰ τὸν πιστέψουμε!

‘Ο ψευτο Ζάχαν δὲν κρατιέται ἄλλο. Μὲ βουρκωμένα μάτια ἀγκυαλιάζει τὸν Γκαούρ. Τὴν Ταταμπού. Τοὺς φιλάει μ’ ἀνείπωτη ἀγάπη.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ταρζάν! Ἦθελα νὰ σᾶς δοκιμάσω. ‘Ομως εἶδα πὼς εἴσαστε κατὶ παραπάνω ἀπὸ ἀδέλφια μου!

Τοὺς λέει γρήγορα τὰ καθέκαστα. Τοὺς ἐξηγεῖ πὼς ἡ Χούλχα τὸν ἔκανε ἀράπη. Πῶς ἔκανε λευκὴ τὴ Χουχού...

‘Ο μελαφὸς γίγαντας κι’ ἡ συντροφισσά του γίνονται τρελλοὶ ἀπὸ χαρά. Φιλᾶνε κι’ αὐτοὶ μὲ λαχτάρα τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τοῦ λένε τίς δικές τους περιπέτειες...

Ἐλάτε μαζί μου τώρα! Ἀς

ψάξουμε νὰ βροῦμε τὸ κωμικοτραγικὸ ζευγαράκι μας. Τὸν μικροσκοπικὸ νάνο Ποκοπίκο. Καὶ τὴν κοντόχοντρη «λευκὴ» ἀραπινούλα: Τὴ Ζάϊλα. Ποὺ δὲν εἶνε ἄλλη, ὅπως ξέρετε, ἀπὸ τὴν ἀπερίγραπτη καὶ μελιστάλακτη Χουχού.

Νά τους: «Ἐκείνη» καθισμένη σ’ ἓνα βραχάκι. «Ἐκεῖνος» γονατιστὸς μπροστά της. Ἡ γῆ στρωμένη μὲ μυρωμένα ἀγριο-λούλουδα. Πάνω τους ὀλάνθιστα δέντρα. Στὰ κλαδιά τους φτερουγίζουν γλυκόλαλα πουλιά.

‘Ο Ποκοπίκο εἶναι ξετρελλάμενος μὲ τὴ «λευκὴ» του γόησσα! Τὸ ρομαντικὸ τοπεῖο ἔχει μεθύσει τὴν καρδιά του. Τῆς κάνει ἐρωτικὴ ἐξομολόγηση:

— Σ’ ἀγαπῶ, μωρή! Σὲ λατρεύω! Ἀφουγγράσου τοὺς βροντώδεις χτύπους τῆς καρδίας μου: Ντάπ-ντοῦπ! Ντάπ-ντοῦπ! Ντάπ-ντοῦπ! Δι’ ἐσὲ βαρεῖ ἡ ἄμοιρη ταμποῦρλο! Ὠϊμέ! Ὠϊμέ! Διὰτὶ εἶσαι τόσο σκληρὰ; Δὲν γλέπεις τὰ μυρωμένα πουλιά ἅτινα φτερουγίζουν διὰ τῶν πτερούγων των! Δὲν ἀκοῦς, μωρή, τὰ γλυκόλαλα λελούδια ἅτινα μεθοῦν μὲ τὸ κελάηδημά των; Διὰτὶ λοιπὸν δὲν μὲ ἀγαπεῖς; Διὰτὶ δὲν φοβᾶς δι’ ἐμέ; Θέλεις νὸ μὲ ἀναγκάσεις νὰ σὲ σφάξω!;

Ἡ ἄμοιρη Χουχού ἔχει ξεληγωθεῖ. Ποτὲ δὲν ἄκουσε στὴ ζωὴ της τόσο ὁμορφα λόγια! Τόσο αἰσθηματικά!

‘Ο ρομαντισμὸς τοῦ νάνου τὴ συνεπαίρνει. Χαμηλώνει ἡδονικά τὰ μενεξεδένια της βλέφαρα. Σκαλίζει μὲ τὸ δάχτυλό τὰ ρουθούνια. Ψιθυρίζει σὰν νὰ ὄνειρεύεται:

— 'Ω, ναί! Καὶ ἡ δική μου καρδιά ντάπ-ντοῦπ καὶ τὰ τοιαῦτα! Σὲ ἠγαπῶ τέρας! Σὲ λατρεύω ποὺ κακοφόφο νάχεις!...

Ὁ τρομερὸς νάνος ἀναπνέει ἱκανοποιημένως:

— Πάει κι' αὐτή! Τὴν ἔφερα καπάκι! Μεγάλος γόητας εἶμαι ὁ αἷμιος! Μεγάλος καρδιοφάγος!

Ἀμέσως σηκώνεται. Τραβάει τὴν ψευτο-Ζαΐλα:

— Πᾶμε στὸ γέρο σου! Θὰ σὲ ζητήξω κεραυνοβόλως!

Ὁ Ποκοπίκο μὲ τὸ καινούριο «θύμα» φτάνουν στὴ σπηλιά.

Ὁ νάνος δὲν ἔχει ἰδέα πῶς ὁ ἄγνωστος ἀράρης εἶναι ὁ Ταρζάν. Οὔτε βέβαια πῶς κι' ἡ λευκὴ Ζαΐλα εἶναι ἡ μελιστάλακτη μαύρη Χουχού του.

Στέκει ἀγέρωχα μπροστὰ στὸν «πατέρα» [τῆς ἀγαπημένης του. Ἀρχίζει τὸ τροπάριο:

— Σεβαστὲ Πάτερ τῆς λεγάμενης! Πρῶτον ἔρχομαι νὰ ἀρωτήσω διὰ τὴν καλὴν σας ὑγείαν. Δεύτερον τὴν ἀγαπῶ τὴν παλιοκατοίκα! Μοῦ στραμπούληξε τὴν καρδιά ἡ ἀφιλότιμη! Μοῦ τοιγάρισε τὰ τζιέρια! Διὰ ταῦτα μπάριμπα, ξυλώσου τὴν προίξ, νὰ τὴ στεφανωθῶ τὴ ρημαδά! Καθότι ἄνευ προίξ, κοροϊδάκι δὲν πιάνομαι. Τρίφτη

Οἱ δύο σύντροφοι παρακολουθοῦν τὸ παράξενο ζεγγαράκι!

στὴν κασιόδα σου, μάγκα!

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ ξεκαρδίζονται στὰ γέλοια. Ὁ μεταμορφωμένος Ταρζάν καταφέρνει νὰ κρατηθεῖ. Ρωτᾷ σοβαρὰ τὸ νάνο:-

— Ἀγαπᾷς λοιπὸν τὴ Χουχού; Θέλεις νὰ τὴν πάρεις γυναῖκα σου;

Ὁ Ποκοπίκο δὲν καταλαβαίνει:

— Ποιὰ Χουχού; Μᾶς «δουλεύεις» κύριε Μπάριμπα;

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει ἓνα φλασκί νερό. Χύνει στὶς χούφτες τῆς «λευκῆς» πυγμαίας:

— Νίψου, παιδί μου...

Ἐκείνη πλένει τὸ πρόσωπό
της. Ἀπὸ ἄσπρο γίνεται μαῦρο.

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Ζάχαν.
Αὐτὸς ἔχει τ' ἀντίθετο ἀποτέ-
λεσμα. Ἀπὸ μαῦρος γίνεται
ἄσπρος.

Ὁ Ποκοπικό μένει ξερός. Ψι-
θυρίζει χαμένα :

— Ἡ Χουχού ! Ὁ Μεγαλειό-
τατος ! Βρὲ τί κόντεψα νὰ πάθω !

Ἡ μελιστάλακτη πυγμáια θυ-
μώνει :

— Σὲ περικαλῶ, χρυσό μου !

Ἄπαξ καὶ μὲ ζήτηξες δὲν ἔχει
μὰ καὶ μοῦ. Θὰ μὲ κουκουλω-
θεῖς καὶ θὰ πεῖς κι' ἓνα τρα-
γούδι ! Μὲ σύγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ ἄμοιρος νάνος τὸ φουσάει
καὶ δὲν κρυώνει. Ἀπὸ τὸ νὰ
τὴν «κουκουλωθεῖ» ὅμως, προτι-
μáει νὰ «πεῖ ἓνα τραγούδι». Καὶ
τὸ λέει. Πονεμένα. Κλαψιάρικα :

— «Σὰν τὸν κοντὸ τὴν ἔπαθα
καὶ τώρα τὶ χαμπάρια !

Γι' ἄσπρο πιτσούνι πάγαινα
καὶ βρῆκα... μαύρη κάργια !»

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ :

Διαβᾶστε τὸ ἐπόμενο τεῦχος ἀριθ. 9

ΤΟ ΟΡΝΙΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ

Γραμμένο ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπημένοι μου φίλοι κι’ εχθροί :

Και πάλι σās ευχαριστῶ μ’ ὅλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὰ υπέρροχα γράμματα πού συνεχῶς μοῦ στέλνετε.

“Αν ξέρατε πόσο καλὸ μοῦ κάνουν ! Δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα μεγαλύτερη χαρὰ καὶ ικανοποίηση ἀπὸ τὸ νὰ διαβάζω τὰ τόσο εὐγενικά καὶ γεμάτα καλωσύνη κι’ ἀγάπη λόγια σας !

Εἶναι ἡ μοναδικὴ ψυχαγωγία μου στὸ μόχθο καὶ στὸν ἰδρώτα τῆς σκληρῆς βιοπάλης.

“Ολοι ξέρετε πόσο πολὺ σās ἀγαπῶ ! “Ὅμως φαίνεται πὼς ἐσεῖς μὲ ξεπεράσατε ! Μ’ ἀγαπάτε περισσότερο !

Πὼς ἤθελα νὰ εἶχα λεπτά ! Θὰ μπορούσα τότε ν’ ἀγοράζω πολὺ χαρτί. Νὰ ἐκδίδω τὸν Γκαουρ—Ταρζάν κάθε βδομάδα μὲ... τρεῖς χιλιάδες σελίδες ! Γιὰ νὰ δημοσιεύω ὅλα τὰ γράμματα πού μοῦ στέλνετε ! Νὰ δείξω σ’ ὅλο τὸν κόσμο τί ἀξίζει τὸ Περιοδικό μας, καὶ πόσο περήφανα εἶναι τὰ ‘Ελληνόπουλα γι’ αὐτό!

Πάντως— τῶχο ξαναπεῖ—κάθε γράμμα πού μοῦ στέλνετε, τὸ διαβάζω μὲ προσοχὴ καὶ τὸ φυλάω σὰν τὰ μάτια μου !

Κάποτε, πού θὰ μοῦ πάει ! Θὰ μοζέψω τὰ λεπτά πού χρειάζονται. Καὶ τότε θὰ ἐκδώσω τὰ γράμματά σας σ’ ἓνα μεγάλο καλλιτεχνικὸ λεύκωμα. Ποτὲ δὲν θάχει κυκλοφορήσει στὴν ‘Ελλάδα παιδικὸ βιβλίο μὲ τόσο πλούσιο πατριωτικὸ καὶ ἐθνικὸ περιεχόμενο ! Καὶ μάλιστα μὲ συγγραφεῖς, αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ,

Σας ὀμιλεῖ
ὁ Κος Νίκος

Σ’ ὅλα τὰ ‘Ελληνόπουλα πού μοῦ στέλνουν γράμμα, ἀπαντῶ μὲ ἰδιόχειρη προσωπικὴ ἐπιστολή μου.

Χαλασμός κόσμου γίνεται μὲ τίς ταυτότητες Φ.Ο.Γ., Φ.Ο.Τ., Φ.Ο.Π. ‘Όλα τὰ παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, θέλουν ν’ ἀποκτήσουν τὴ δική τους.

‘Ο ‘Γκαουρ—Ταρζάν’ ἔχει, μονάχα γι’ αὐτὴ τὴ δουλειά, τρεῖς ὑπαλλήλους. ‘Απ’ τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ γράφουν καὶ μοιράζουν ταυτότητες. Καὶ πού νὰ προλάβουν !

‘Αμέτοχτες φιλικές ομάδες Γκαουρικῶν, Ταρζανικῶν καὶ Ποκορικικῶν ἔχουν συσταθεῖ σ’

ολόκληρη τὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ Ἑξωτερικό.

Οἱ μικρὲς αὐτὲς Ὅμαδες ἔχουν νὰ πραγματοποιήσουν μεγάλους κι' ἱερούς σκοπούς :

Πρέπει τὰ ἑλληνόπουλα ν' ἀγαπηθοῦν μεταξύ τους.

Μὲ κάθε σκέψη καὶ πράξη τους νὰ δείχνουν παντοῦ καὶ πάντοτε πῶς γεννήθηκαν Ἑλληνεῖς !

Νὰ γίνουν περήφανα γιὰ τὴν τιμημένη κι' ἐνδοξη καταγωγή τους.

Νὰ προσφέρουν βοήθεια στὴν ἀνάγκη ἑχθρῶν καὶ φίλων. Συμπόνια στὴ δυστυχία τους.

Νὰ λαμπικάρουν τὸ νοῦ καὶ ν' ἀτσαλώσουν τὰ μπράτσα τους. Νὰ νοιώθουν δίψα γιὰ μάθηση κι' ὁρεξὶ γιὰ δουλειά.

Νὰ εἶναι ἑτοιμοὶ νὰ θυσιάσουν τὴ ζωὴ τους γιὰ τὴ λευτεριά. Καὶ τὰ πάντα γιὰ τὴ Ἑλλάδα !

Σ' ἓνα ἀπὸ ^{***}τὰ προσεχῆ τεύχη θὰ μάθετε ὅλες τὶς ὑποχρεώσεις καὶ τὰ δικαιώματα τῶν Ὁμάδων αὐτῶν.

Στὸ μεταξὺ φροντίστε ὅλοι ν' ἀποκτήσετε τὴν ἀπαραίτητη ταυτότητά σας: Χορηγοῦνται ἐντελῶς δωρεάν. Ὡς καὶ τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς τους βαρύνουν τὸ ταμεῖο τοῦ Περιοδικοῦ σας.

Οἱ Ὅμαδες θ' ἀρχίσουν νὰ λειτουργοῦν κανονικὰ ἀπὸ τὴν 1η Ἰανουαρίου 1952.

^{***}Ὅταν ἔγραψα κάποτε πῶς θὰ δίνω δωρεάν τὸ τεῦχος σ' ὅσα παιδιά δὲν ἔχουν τὴ δύναμη νὰ τ' ἀγοράζουν, δὲν φανταζόμουν

ποτὲ πῶς ἡ καλωσύνη μου αὐτὴ θὰ εἶχε τόσοι καταχραστάς.

Μέχρι σήμερα πάνω ἀπὸ 3.500 παιδιά μοῦ ἔχουν γράψει καὶ μὲ παρακαλοῦν νὰ τοὺς στέλνω τὸ τεῦχος... δωρεάν.

Τί θὰ γίνῃ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Πάντως οἱ καλοὶ μας αὐτοὶ φίλοι μὲ συγκινοῦν γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον τους.

Ἀπὸ μιὰ πρόχειρη ἔρευνα πού κάναμε, φάνηκε πῶς ἓνα 85 τοῖς ἑκατὸ ἀπ' τὰ παιδιά αὐτά, ἀνήκουν σὲ οἰκογένειες εὐκατάστατες, κι' ἔχουν τὴ δύναμη ν' ἀγοράζουν τὸ τεῦχος.

Θὰ ἤθελα νὰ δημοσιεύσω τὰ ὀνόματά τους ;

Μονίχα τὸ 15 τοῖς ἑκατὸ εἶναι πραγματικὰ ἄπορα.

Τὸ ζήτημα πάντως εἶναι πολὺ μπερδεμένο. Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ καταλήξω σὲ μιὰ ὀριστικὴ ἀπόφαση:

Παρακαλῶ ἐπίσης τὰ μισὰ ἀπ' τὰ παιδιά πού μοῦ γράφουν κάθε μέρα, νὰ μὴ ξεχνοῦν νὰ βάζουν στὶς ἐπιστολές τους γραμματόσημα.

Προχθὲς τὸ Σάββατο πλήρωσα 83.000 δραχμὲς στὸν ταχυδρόμο. Μόνο γιὰ μιὰ ἡμέρα! Προχθὲς 67.000. Ἀντιπροχθὲς 76.000.

Ὁ Ποκοπίκος ὅταν μὲ εἶδε ἓνα πρωτὶ νὰ πληρώνω τόσα λεπτά, σκάρωσ' ἓνα στιχάκι.

Ἀκοῦστε το:

— «*Νικολάκη, Νικολάκη,
ἡ ἀλήθεια εἶναι πικρή!*
*Ἄμα ἔχεις τέτοιους «φίλους»
τύφλα νάχουν οἱ... ἐχθροί!»*

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ παιδιά.
Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγά-
πη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας.

Ο Κος ΝΙΚΟΣ

Η ΣΤΗΛΑΡΑ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΥ

Ο Μ Ι Λ Ω

ΕΓΩ, ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΑΦΕΝΤΙΑ ΜΟΥ

Ἀγαπητά μου μικρόβια,

Ὅστις γουστάρει ν' ἀναπάψω
τὴν ψυχούλα του ᾧς μοῦ γρά-
ψει. Τοὺς ἀπόρους σφάζω δω-
ρεάν!

Τὸ λοιπὸν κᾶντε κράτει ν' ἀ-
κούσετε. Εἰς ἀναγνώστης τὸ ὀ-
ποῖον μοῦ ἀναγράφει τὴν ἑκα-
τέρω ἐπιστολάρα:

Ἀκοῦστε τὴ διὰ νὰ λάβετε ἀ-
μυδρὰ ἰδέα:

«*Σαχλαμὰρα Ποκοπίκο:*

Μας ἔχεις πουντιάσει, ἀδερ-
φέ μου. μὲ τίς κρυαμάρες σου!

Ἐσχάτως μάλιστα δυσφημίζεις
ἀγρίως πὼς θὰ ἐκδόσεις τευχά-
ρα ἰδιόκτητη. Χά, χά, χά! Τοῦ
λόγου σου, βρε μαῦρο ραπανά-
κι, δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ φτερνι-
στεῖς ἀκόμα. Ἐκδότης βάλθη-
κες νὰ γίνεις;

Δὲν μᾶς παρατᾶς λέω ἰγώ!
Ἐξὸν ἂν γουστάρεις στράχα πο-
λυβολική. Ὅποτε κόπιασε νὰ τὰ
πρῶμε.

Δέρνω κατ' ἐκάστην 8—1 καὶ
3—7. Τρίτη, Πέμπτη καὶ Σάβ-
βατο, λαϊκὲς ἀπογευματινές.

Σὰ ἀσπάζομαι διαμπερῶς
Μάρκος Στραπᾶτσος
Ἐκδορεὺς»

Ἀμάν, ἀδερφέ μου Μάρκο,
κάηκες! Πᾶς γυρεύοντας, φίλε,
νὰ σοῦ μασσήσω τὴν ψυχάρα!

Τὸ λοιπὸν ἄκου ν' ἀκούσεις:
Ἐχω στείλει τὴ χατζάρα στὸ
γκαράζι γιὰ ἐπισκευή. Ἐντὸς

τριῶν ἡμερῶν θὰ ἐπανέλθει στὴ
βάση της. Μέχρι δηλαδὴς τὴν
προσεχῇ Παρασκευὴ ζῆσε ἀνενό-
χλητος! Ἀπὸ τοῦ Σαββάτου καὶ
ἐντεῦθεν, τακτοποίησε τὰ κλη-
ρονομικά σου.

Ἄν πάλι τυγχάνεις στε-
νόκαρδος καὶ βιάζεσαι, σφάζου
μονάχος. Θὰ γλυτώσεις τὰ...
σφαχτικά!

Ἐτερον οὐδέν.

Γειά σας... Ἰχνη ἐλάχιστα.

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΣ

ΤΟ ΘΡΥΛΙΚΟ ΚΑΙ ΑΝΑΡΠΑΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

«ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

παρά τῇ λυσσώδη ἀντίδραση τῶν ἐχθρῶν του,
θὰ συνεχίσει νὰ ἐκδίδεται κάθε Τρίτη

ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΚΟΠΗ

μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Συγγραφέως του

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΣΥΝΤΟΜΑ ΘΑ ΚΥ-
ΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΥΝΑΡΠΑ-
ΣΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ

“ΠΟΚΟΠΙΚΟ”

Γεμάτο ἀπὸ ξεκαρδιστικὲς περιπέτειες τοῦ φο-
βεροῦ καὶ τρομεροῦ Νάνου καὶ τῆς μελιστά-
λακτης Χουχοῦς.

ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Τιμὴ τεύχους Δραχ. 1 000 μόνον.

ΤΑ ΤΕΥΧΗ «ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ»

Παραδίδονται τώρα στὸ Κεντρικὸ Πρακτορεῖον συγχρόνως
κάθε Τρίτη καὶ γιὰ τὴν Πρωτεύουσα καὶ γιὰ τὶς Ἑπαρχίες.
Τὸ σύστημα αὐτὸ θὰ ἐφαρμόζεται πάντοτε.

ΕΑΝ ΟΜΩΣ ΣΥΜΒΕΙ ΠΟΤΕ

λόγω ἀνωτέρας βίας τὸ τεύχος μας νὰ μὴ εἶναι ἔτοιμο τὴν
Τρίτη, θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐπόμενη ἢ τὴν μεθεπόμενη ἡμέρα

ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΜΗΝ ΑΝΗΣΥΧΗΣΕΙ.

Ο «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΠΟΤΕ !

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

“Ολοι όσοι έχουν αποκτήσει Ταυτότητες

ΜΠΟΡΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ ΑΠΟ ΤΩΡΑ

ν' αγοράζουν δλα τὰ Τεύχη μας, (έκτός εκείνου που κυκλοφορεί κάθε εβδομάδα στα Περίπτερα).

ΠΡΟΣ ΔΡΧ. 1.500 ΤΟ ΕΝΑ

“Όσοι θέλετε ν' αποκτήσετε Κονκάρδα του ΓΚΑΟΥΡ, του ΤΑΡΖΑΝ ή του ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Πρέπει νὰ στείλετε τὸ ταχύτερον

Δραχμὰς 3.000

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 5

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

‘Αριθμ. τεύχους 8

Τιμή τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1951

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ :

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Για τὴν σύνταξη καὶ ἔκδοση : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

‘Οδὸς ‘Αγίου Μελετίου 93.

Για τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** ‘Αναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ - ‘Αναξαγόρα 20 - ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω ἀπ’ τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ : Για ἓνα χρόνο δρχ. 130.000.

Για τὸ ‘Εξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Για ὄσους ἀνήκουν σὲ ‘Ομάδες Γκαουρικῶν ἢ Ταρζανικῶν, δρχ 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΟΧΗ

- 1) Μονομαχία Γκαούρ - Ταρζάν
- 2) 'Ο Φτερωτός Βρυκόλακας
- 3) Τό Μαγικό Φίλτρο.
- 4) 'Ο Λάκος με τ' Κομπρες
- 5) Τό Τέρας τών Τεράτων
- 6) 'Η Μάχη με τ' Χάρο.
- 7) 'Ο Στοιχειωμένος Βράχος.
- 8) 'Η Χώρα τών Νεκρών
- 9) Τό Όριο τής Καταιγίδας.
- 10) 'Η Φύλη τών Φαντασμάτων.
- 11) 'Ο Θεός τής Χροντής Φιντιάς
- 12) 'Η Φωλιά του Σκορπού
- 13) 'Ο Σκελετός του 'Αράπη.
- 14) Τό Στοιχειό τής Φρίκης
- 15) 'Η Ματωμένη Βροχή.
- 16) Τό Φάντασμα τής Σερύγγλας
- 17) Γορίλας με Φτερά.
- 18) Τό Φίδι του Μάγου
- 19) Τό Τέρας τής Αίμνης.
- 20) 'Ο Χάρος τών Τρελλών.
- 21) Τό Θερίο τής Καταπακτής.
- 22) Τό Μυστικό του Στοιχειού
- 23) Οι Φωτιές τών Νεκρών.
- 24) Τά Βράχια του Τρόμου.
- 25) 'Ο Γίγας του Κερανού
- 26) 'Η Όχη του Βρυκόλακα
- 27) Τά Λυσασμένα Φίδια.
- 28) 'Ο Μάγος με τά Τέρατα.
- 29) 'Ο Κολασμένος Γίγαντας.
- 30) Στήν Κοιλιά του Κροκόδειλου.
- 31) 'Ο Τρομερός Κτηνάνθρωπος
- 32) 'Η Πρόσκη Νεκροκεφαλή.
- 33) Τό Ταμπού τών Κακούργων
- 34) 'Η Σπηλιά με τά Φίδια.
- 35) 'Επανάσταση τών Θερίων
- 36) Τά Φτερωτά Μαχαίρια.
- 37) 'Ο Γεώλιος Γίγαντας.
- 38) 'Ο 'Εκάλτης τής Ζούγκλας.
- 39) Τά Πέτρινα Είδωλα.
- 40) 'Ο Δαίμονας τής Μπόρας.
- 41) 'Η Παγίδα του Νεκρού.
- 42) 'Ο 'Αρχοντας του Τρόμου.
- 43) 'Ο Τερατόμορφος Μαχαράγας.
- 44) Τό Φίλτρο τής Κακίας.
- 45) 'Ο Βαλσαμωμένος Σείτης
- 46) 'Ο Δήμιος τών Τεράτων
- 47) Θανάσιμη Γίγαντομαχία.
- 48) Οι Πεινασμένοι 'Ανθρωποφάγοι.
- 49) Τό Δόλωμα του Προδότη.
- 50) Τό Τάμ - Τάμ του Δαίμονα.
- 51) 'Η Σκιά του Κρεμασμένου
- 52) Τό 'Αγαλμα του Σατανά.
- 53) Τό Μπουτζίνο Τέρας.
- 54) 'Η Κίτρινη Νεροφίδα.
- 55) 'Η Μάσκα του Κανιβαλου.
- 56) 'Ο Δολοφόνος του Βρυκόλακα
- 57) 'Ο Τρελλός Μονομάχος.
- 58) Τό Νησί τών Λεπρών.
- 59) Τό Χωριό τών 'Αρκομανθρώπων.
- 60) 'Ο Γκερός του Διαβόλου.
- 61) Στά Καζάνια τών 'Αγίων.
- 62) 'Ο Θησαυρός τών Δολοφόνων.
- 63) 'Ο Πέτρινος Κροκόδειλος.
- 64) 'Ο Μυπαρμένος Ανκάνθρωπος.
- 65) 'Ο Κυνηγός τών Κεφαλιών
- 66) Τά Τέρατα του Βυθού
- 67) 'Ο 'Ιερός 'Ελέφαντας.
- 68) 'Ο Τρομερός Φαλαγονάχος.
- 69) 'Η Φωλιά του Δεινόσαυρου.
- 70) Στίς Φλόγες τών 'Αματωλών
- 71) 'Ο Χρυσός Καρχαρία
- 72) Οι Δαίμονες τών Ουρανών
- 73) 'Η Γίγαντοσση 'Αράχη.
- 74) Τά Τέρατα του Κάτω Κόσμου
- 75) 'Η Σκιά του 'Ολέθρου.
- 76) Τό Τραγικό Μονοπάτι.
- 77) Τό 'Αστροπέλεκτι τής Νύχτας.
- 78) Ζωντανόι στους Τάφους.
- 79) Τό Βάραθρο τής Καταστροφής.
- 80) 'Ο Γόης τών Φιδιών
- 81) Αλχημείας: στά Σίννεφα.
- 82) Τό Πηγάδι με τά Διαμάντια.
- 83) Τό βασίλειο του Σκότους.
- 84) 'Επίθεση τών Φιδανθρώπων.
- 85) Τά Ζωντανά Πτώματα.
- 86) 'Ο 'Αγγελος τής Συμφωρίας.
- 87) 'Ο Βράχος του Διαβόλου.
- 88) 'Ο Βασιλιάς τών Κερυνών.
- 89) Διά Πυρός και Σιδήρου.
- 90) Τό 'Ανθος του Κακού.
- 91) 'Ο Σίφουνας του Χαμού.
- 92) 'Η Μάγισσα τής Φρίκης.
- 93) 'Ο Θρόνος τής 'Αμαρτίας.
- 94) 'Ο Θεός τών 'Ανθρωποφάγων
- 95) Φωτιά στη Ζούγκλα.
- 96) Τά Ταμπούσι τών Δαιμόνων.
- 97) 'Ο Κόκκινος Καταράκτης.
- 98) Σατανάδες με Φτερά.
- 99) 'Ο Καταχθόνιος Μαχαράγας.
- 100) 'Ο Χορός τών Βρυκόλακων.
- 101) Τό Νησί τής Αημονιάς.
- 102) Χαλάζι από Διαμάντια.
- 103) Τό 'Ανθρωποφάγο Δέντρο.
- 104) 'Ο Κυνηγός τών Λαθρεμπόρων.
- 105) 'Η 'Αρχόντισσα του 'Αδη.
- 106) 'Ο Κουρσάρος τών Ψυχών.
- 107) Τό 'Εγκλημα του Θεού.
- 108) Τό Καμίνι τών Κολασμένων.
- 109) 'Ο Χορός τών 'Ηφαιστειών.
- 110) Τό Πουλί του 'Απέρου.
- 111) 'Ο Χυλασμός του Κόσμου.
- 112) 'Ο Θρίαμβος του Ταρζάν.
- 113) 'Ο Γκαούρ στην 'Ελλάδα.

ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΟΛΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000